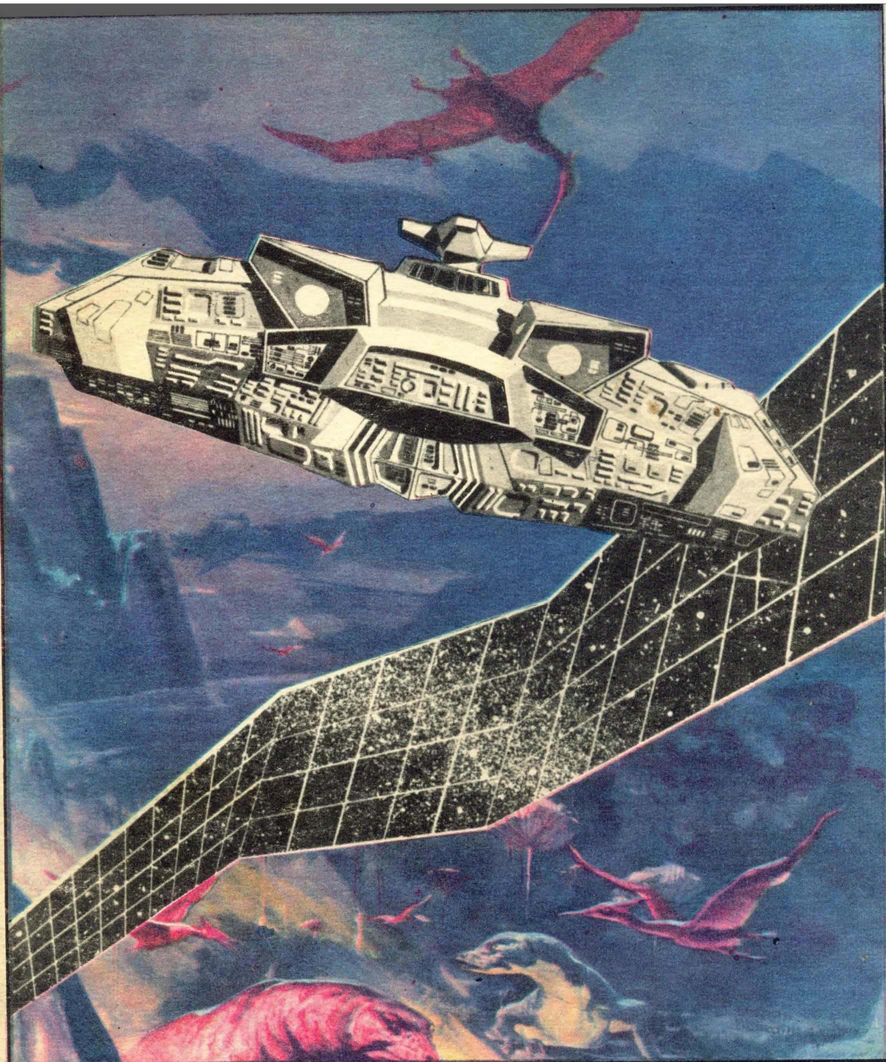
ELRIC LA SFÎRŞITUL TIMPULUI • MICHAEL MOORCOCK

SCIENCE-FICTION LITERATURĂ ŞI ARTĂ

SOLITON

Michael Moorcock

ELRIC LA SFÂRŞITUL TIMPULUI

În româneşte de
MIHNEA COLUMBEANU

Editura Soliton,

Colecţia Club D
Bucureşti, 1989

ELRIC AT THE END OF TIME
Copyright © 1981, First published in the USA in „Elsewhere”, ed. T. Windling and M. Arnold
From „ELRIC AT THE END OF TIME”, This collection Copyright © 1984 by Michael Moorcock
Panther Books, Granada Publishing Ltd, 8 Grafton Street, London W1X3LA
Published by Panther Books 1985, Reprinted 1985,
First published în Great Britain by New English Library 1983

În româneşte de
MIHNEA COLUMBEANU 15-23 IX, 8-12 X 1989, Bucureşti
Editura Soliton, Colecţia Club D

CAPITOLUL I

În care Mrs. Persson depistează un cuantum de haos peste medie în megaflux

Revenind din China spre Londra în primăvara anului 1936, Una Persson găsi o neobişnuită calitate a patosului în majoritatea prietenilor pe care-i văzuse ultima oară, din câte-şi amintea, în timpul Blitz-ului[1], pe când se întorcea din 1970. Atunci fuseseră disperat de inimoşi: o mândrie să realizeze că această condiţie nu era permanentă. Aici, în prezent, conducea Pierrot, iar ea simţea că-şi posedă mai bine propria putere. Acesta era, recunoştea cu ruşine, climatul ei moral favorit, dat fiind că încuraja într-însa un simţ al superiorităţii spirituale enorm de agreabil: avantajul de-a se fi născut, iniţial, într-o eră ulterioară şi probabil mai sofisticată. Anii ’60. Unele femei, reflectă, erau nevoite să aibă copii pentru a degusta o asemenea plăcere.

Se simţea încă incomod, aşa că raportă Centrului Temporal local şi trăsăturilor posace şi bărboase ale Sergentului Alvarez, care o întâmpină în alb, cerându-şi scuze pentru faptul că el însuşi părăsise abia în acea dimineaţă Devonianul Inferior şi nu avusese timp să se schimbe.

---

[1] „Blitz” = formă prescurtată, uzuală, lansată de englezi, pentru „*blitzkrieg*”, războiul-fulger, desemnând ofensiva nazistă asupra Marii Britanii - 1941; (n.t.).

— Megafluxul e de vină, aşa cum ai ghicit, îi spuse, manevrând pârghiile pentru a-şi expune sistemele trăsnite de afişare. Am pierdut controlul.
— Parcă l-am avut vreodată cu-adevărat? răspunse ea aprinzându-şi o Sherman şi scuturându-şi părul lung peste tetiera scaunului rotativ în timp ce-şi deschidea mantaua militară şi-şi slăbea centura. E mai rău ca de obicei?
— Mult, răspunse Alvarez şi sorbi cafea rece din cana sa turtită, de argint. Intersectează fiecare plan pe care-l putem prinde - un curent imprevizibil alunecând razna prin dimensiuni. Ceva ca un tourbillon.
— Jerry?
— E latent. Am verificat. Dar seamănă cu el, indiscutabil. Cel mai probabil, un alt aspect.
— Oh, popo! îşi îndreaptă Una umerii.
— Asta m-am gândit şi eu. Cineva o să aibă de-ncasat o porţie de sodomie.
Cercetă un ecran. Pentru Una, era greaca veche. O clipă se distinse un model. Alvarez notă.
— Da. Poate fi fixat fie la nadir, fie la zenit. E prea târziu ca să încercăm un punct intermediar. Cred că dumitale-ţi revine, Mrs. P.
Una se ridică în picioare:
— Unde-i zenitul?
— Sfârşitul Timpului.
— Ei, asta e ceva...
Îşi deschide sacoşa şi se asigură că are borcanul de cafea instant. Era un lucru pe care nu-l putea obţine la Sfârşitul Timpului.
— Regret, spuse Alvarez, bucuros că experta fusese prezentă iar el putea rămâne pe loc.
— Mi-e totuna. Perioada asta nu-i bună pentru

bunăstarea mea morală. Mă duc, deci.

— Cineva tot trebuia...

Alvarez nu reuşi să pară compătimitor.

— Acolo e Haos.

— Mie-mi spui?

Intră în camera de transfer şi-şi începu drumul spre Sfârşitul Timpului.

CAPITOLUL II

În care Campionul Etern se pomeneşte la Sfârşitul Timpului

Elric din Melniboné agită un pumn alb ca fildeşul către hrăpăreţele, strălucitoarele stele - ochii tuturor celor cărora le furase sufletele pentru a-şi hrăni propriul trup vlăguit. Privi în jos. Deşi părea că stă pe teren solid, sub el nu se vedea decât negreală cazând departe, în adânc. Era ca şi cum ar fi atârnat în centrul universului. Şi dedesubt existau puncte de lumină galbenă strălucind spre el. Urma să fie judecat?

Spada sa semi-simţitoare, cu rune, Stormbringer, în teaca ei de pe şoldul stâng, murmură ca un câine nervos.

Fusese în drum spre Imrryr, spre casă, pentru a-şi reclama regatul de la vărul său Yyrkoon; naviga dinspre Insula Oraşelor Purpurii unde îl vizitase pe Contele Smiorgan Pleşuvul. Vânturi vrăjite îi prinseseră cabotiera filkhariană în timp ce traversa apa nenumită dinspre peninsula Vilmir şi Insula Melniboné-ului. Fusese purtată până în Marea Dragonului iar de acolo spre Insula Vrăjitorului, astfel numită pentru că locul acela arid fusese cândva sălaşul lui Cran Liret, Hoţul de Farmece, un vrăjitor infam prin împrumuturile sale, pe care, după luptă îndelungată, îl lichidaseră cei cărora încercase să li se opună. În urma lui, însă, rămăsese multă magie reziduală. Anumite farmece trecuseră în păstrarea Krettii-ilor, un trib

de făpturi aproape animalice migrate pe insulă din regiunea Tărâmului Tăcut cu mai puţin de cincizeci de ani în urmă. Şamanul lor, un anume Grrodd Ybene Eenr, folosise fără socoteală uneltele îngropate de vrăjitorul muribund în timp ce farmecele semenilor acestuia supseseră dintr-ai săi viaţa şi raţiunea.

Elric avusese de-a face la viaţa lui cu mai mult de un vraci isteţ, dar niciodată cu o asemenea putere lipsită de judecată. Bătălia fusese lungă şi epuizantă, cerând sacrificarea celor mai mulţi dintre filkharieni ca şi a întregului trib de Krettii. Vrăjitoria îi devenise tot mai disperată. Nălucă lupta cu nălucă, diavol cădea peste diavol, în planuri atât fizice cât şi astrale, peste tot în jurul Insulei Vrăjtorului. În cele din urmă, Elric înălţase o invocare masivă împotriva aliaţilor lui Grrodd Ybene Eenr, cu rezultatul că şamanul fu în sfârşit învins iar rămăşiţele sale împrăştiate în Iad. Elric, însă, capturat de propriile-i vrăjitorii monstruoase, îşi urmase duşmanul şi acum stătea în Neant, strigând în tăcerea copleşitoare, auzindu-şi vorbele numai în ţeastă:

„*Arioch! Arioch ! Ajută-mă!*”

Dar patronul său Duce al Infernului era absent. Nu putea exista aici. Nu putea, de astă dată, să-şi audă protejatul favorit.

„*Arioch! Răsplăteşte-mi loialitatea! Ţi-am dăruit sânge şi suflete!*”

Nu respira. Inima i se oprise. Toate mişcările-i erau încleiate.

Ochii priveau în jos spre el. Priveau în sus spre el. Erau bucuroşi? Se desfătau de groaza iui?

— „*Arioch!*”

Ardea de dorul unui răspuns. Ar fi plâns, dar nici o

lacrimă nu-i izvora din ochi. Trupul îi era rece; nu tocmai mort şi totuşi nici viu. Avea în el o teamă mai cumplită decât orice spaimă cunoscuse vreodată.

„O, Arioch! Ajută-mă!”

Îşi forţă mâna dreaptă spre măciulia pulsândă a lui Stormbringer care, singura, mai deţinea energie. Plăselele spadei erau fierbinţi la atingere şi, pe cât de încet i se strângeau degetele pe mâner, pe-atât păru acesta să se umfle în pumn propulsându-i braţul în sus astfel încât nu el trase spadă; mai curând ea îi sili membrele să se pună în mişcare. Iar acum ea provoacă neantul, arzând cu foc negru, intonându-şi înaltul, voracele cânt de bătălie.

— Destinele noastre sunt întrepătrunse, Stormbringer, spuse Elric. Scapă-ne din acest loc, altfel nu se vor împlini niciodată.

Stormbringer tresări ca un ac de busolă, iar braţul fără simţire al lui Elric fu răsucit după ea. În opt direcţii zvâcni spada, ca ţintind cele opt puncte ale Haosului. Căuta - precum un hăitaş adulmecând o urmă. Apoi, un ţipăt răsună dinlăuntrul lamei; un strigăt îndepărtat de plăcere, i se păru lui Elric. Sunetul pe care l-am auzi când stăm deasupra unei văi, ascultând jocul copiilor, departe, jos.

Elric ştia că Stormbringer simţise un plan pe care l-ar fi putut atinge. Nu neapărat al lor propriu, dar oricum unul care i-ar accepta. Şi, asemeni unui marinar care, înecându-se, jinduieşte după cea mai inospitalieră stâncă decât pentru nici măcar atât, Elric tânjea spre acel plan.

„*Stormbringer! Du-ne acolo!*”

Spada ezită. Gemu. Era bănuitoare.

— „*Du-ne acolo!*” îi şopti albinosul spadei sale cu rune.

Stormbringer lovi înainte şi-napoi, în sus şi-n jos, ca luptând cu duşmani invizibili. Elric de-abia o putea ţine în

mână. Părea că spada e speriată de lumea pe care o detectase şi căuta s-o alunge înapoi, dar însuşi actul căutării îi pusese pe amândoi în mişcare. Deja Elric se simţea tras prin întunecime, către ceva ce putea zări foarte vag dincolo de miriadele de ochi, la fel cum zorii dezvăluie nori neobservaţi în cerul nopţii.

Lui Elric i se păru că vede contururi de steiuri, ascuţite şi nebuneşti. Avu impresia că vede apă, netedă şi de un albastru îngheţat. Stelele păliră iar sub picioarele lui Elric era zăpadă, munţi de jur-împrejur, un soare uriaş, arzător, deasupra capului - iar deasupra acestuia un alt peisaj, un deşert, la fel cum o oglindă magică ar putea reflecta caracterul contrastant al celui ce priveşte în ea - un deşert, întru totul la fel de real ca şi piscurile înzăpezite între care stătea ghemuit, cu spada în mână, aşteptând ca unul din cele două peisaje să se şteargă astfel încât să-şi poată alege, măcar într-o oarecare măsură, drumul. Era evident că cele două planuri se intersectaseră.

Dar priveliştea nu păli. Putea privi în sus, văzând nisip, munţi, vegetaţie, un cer ce întâlnea propriul lui cer într-un punct aflat la jumătatea traiectoriei uriaşului soare - şi se combina cu el. Privi în jur. Pretutindeni, piscuri înzăpezite. Deasupra - numai deşert. Simţi ameţeală, descoperi că privea în jos, aplecându-se să ia puţină zăpadă în căuşul palmei. Era zăpadă obişnuită, deşi nu părea dispusă să se topească la atingerea cărnii lui.

— E o lume a Haosului, murmură; vocea îi părea nefiresc de puternică, poate amplificată de piscuri. Nu ascultă de legile firii. De-asta n-ai vrut să venim aici. E o lume cu rivali puternici.

Stormbringer tăcea, ca şi cum şi-ar fi cheltuit toată energia. Elric însă n-o băgă în teacă. Porni cu greu prin

zăpadă spre ceva ce părea să fie un abis.

Privea ades în sus, dar deşertul de deasupra capului nu dispărea, iar soarele şi cerul rămâneau la fel. Se întrebă dacă nu cumva păşeşte pe suprafaţa unei lumi în miniatură. Dacă, mergând tot înainte, n-ar putea ajunge în punctul unde cele două ţinuturi se întâlneau. Să îi fost o pedeapsă aruncată asupră-i de nevrednicii aliaţi ai Haosului? Poate trebuia să aleagă între moartea în zăpadă şi moartea în pustiu. Ajunse la marginea prăpastiei şi privi în jos.

Pereţii genunii coborau cale de cinci picioare numai, înainte de-a ajunge la o platformă din pătrate de aur şi argint care se întindea ca la vreo şapte picioare până să întâlnească peretele opus, unde priveliştea continua - zăpadă şi steiuri - neîntreruptă.

— Neîndoielnic, aici domneşte Haosul, spuse Prinţul din Melniboné. Cercetă pardoseala netedă, caroiată. Oglindea crâmpeie din terenul înzăpezit şi din lumea deşertică de deasupra lui. Îl reflecta pe albinosul cu ochi stacojii care-o privea, cu trăsăturile marcate de uimire şi oboseală.

— Sunt la discreţia lor, zise Elric. Se joacă cu mine. Dar am să le rezist, chiar de mă distrug...

Şi ceva din natura sa sălbatică şi nepăsătoare îi reveni în timp ce se pregătea să coboare pe duşumeaua cu pătrate pentru a trece pe malul celălalt.

Ajunsese la jumătatea drumului, când auzi în apropiere un mormăit, şi o fiară se ivi, cu labele alunecându-i nesigure pe suprafaţa lustruită, privind în toate părţile cu ochii ei cruzi, şapte la număr, ca pentru a-l găsi pe cel vinovat de groaznica ei înjosire.

Şi, în sfârşit, toţi cei şapte ochi se aţintiră asupra lui Elric, şi fiara deschise o gură în care şir peste şir de dinţi subţiri şi stricaţi erau rânduiţi, şi slobozi un mârâit de inconfundabilă

ură.

Elric ridică spadă.

— Îndărăt, făptură a Haosului! îl ameninţi pe Prinţul din Melniboné!

Monstrul se arunca deja spre el. Elric îşi smuci trupul într-o parte, ţintind în aceiaşi timp o lovitură cu spada, fără a reuşi decât o zgârietură subţire pe piciorul dinapoi, greu de muşchi, al fiarei. Aceasta scoase un ţipăt ascuţit şi începu să se întoarcă.

— Înapoi!

Vocea lui Elric părea chiţcăitul subţire şi neînfricat al unui leming atacat de uliu. Lovi cu Stormbringer spre botul arătării. Spada era grea. Îşi cheltui toată energia şi n-avea de unde să mai sustragă. Elric se întrebă de ce el, unul, nu se simţea slăbit. Posibil ca legile naturii să fi fost complet abolite pe Tărâmul Haosului. Izbi şi făcu să curgă sânge. Fiara se opri, mai mult de uimire decât în spaimă.

Apoi căscă fălcile, împinse cu picioarele dindărăt în mâlul înzăpezit şi se repezi spre albinosul care încercă să sară din calea ei, îşi pierdu echilibrul şi căzu, rostogolindu-se înapoi pe suprafaţa de aur şi argint.

CAPITOLUL III

În care Una Persson descoperă un obstacol neaşteptat

Giganticul gândac, cu carapacea scânteindu-i ca un curcubeu, se întoarse contra vântului care sufla liniştit dinspre munţii îndepărtaţi, bătând rapid din aripile ca nişte fulgere în timp ce-şi purta singurul pasager peste uriaşul peisaj.

Pe spinarea lui, Mrs. Persson îşi cercetă instrumentele de la încheietura mâinii. Încă de când începuse Omul să călătorească în timp, fusese necesar ca Liga să pună la punct tehnici de compensare a fluctuaţiilor şi disjuncţiilor din conţinutul spaţio-temporal; monitorizarea continuă a cronofluxului şi a megafluxului. Îşi ţuguie buzele. Prinsese semnalul. Făcu gândacul semi-conştient să cotească un grad sau două la sud-sud-est, îndreptându-se direct spre munţi. Se afla într-un fel de spaţiu închis - dar vast. Acei munţi, la fel ca tot ceea ce-i înconjura, se aflau în teritoriul cel mai folosit de către melancolicul din naştere Werther de Goethe, poet şi romantic, căutător solitar al adevărului într-o lume care nu mai făcea diferenţieri între gradele realităţii. Ştia că nu-şi va aduce aminte de ea căci, în ce-l privea pe Werther, încă nu se întâlniseră niciodată, ba chiar, dacă Una nu se înşela, nu cunoscuse încă nici aventura cu Cuconiţa Christia, Concubina Veşnică. O poveste din care se delectase nu o dată, în epoci mai plicticoase.

Munţii se apropiau. De aici se putea vedea întregul aranjament (creaţie de-un caracter foarte wertherian): Un peisaj pustiu, un soare central şi, inversaţi deasupra lor, munţi hibernali. Werther se chinuia să facă declaraţii, la fel ca atâţia alţi artişti naivi înaintea lui, prezentând contraste simple:

Lumea e pustie
Lumea e rece
Sterp sunt precât viaţa-mi trece
Mâine mor, înmormântat în ger
Pe arginţi mi-a fost vândut sufletu-mi stingher…

Şi-l amintea că fiind cel mai catastrofic poet, poate, întâlnit într-o eternitate şi ceva de întâlniri cu poeţi dezastruoşi. Se auto-învăţase să citească şi să scrie în engleza veche, cea mai veche, astfel încât să poată grava cuvintele de mai sus pe unul din nenumăratele sale morminte abandonate (jumătate din timp şi-l petrecea compunând necrologuri pentru sine însuşi). La fel ca atâţia alţii, părea să identifice milă de sine cu inspiraţia artistică. Într-o epocă mai timpurie, şi-ar fi putut descoperi publicul şi s-ar fi îmbogăţit binişor (auto-compătimirea trecând drept pasiune în accepţia populară). Uneori, Una regreta răposarea prea timpurie a lui Wheldrake, atât de demult, atât de departe, într-un univers abia asemănându-se vag cu cele în care opera ea de obicei.

Îşi readuse la subiect mintea distrată. Gândacul cobora descriind cercuri peste deşert, dar nicăieri nu se zărea nici urmă din cel pe care-l căuta.

Era gata să abandoneze când auzi un muget slab deasupra capului şi ridică privirea pentru a vedea un alt

motiv caracteristic al lui Werther - o tablă de şah din aur şi argint pe care, cu capul în jos, o creatură monstruoasă asemănătoare unui câine se năpustea spre un omuleţ cu părul alb, îmbrăcat cu cel mai abominabil gust din câte pomenise Una de-o bună bucată de vreme.

Îşi îndreptă aerocarul în sus după care, întorcând maşina în timp ce pătrundea în gravitaţia opusă, în jos spre locul unde spadasinul costumat barbar se pregătea să fie mâncat de fiară.

— Zât! strigă poruncitoare Una.

Monstrul ridică un cap năuc.

— Zât.

Se linse pe bot şi îşi întoarse privirea înşeptită spre albinos, care acum era în genunchi şi se folosea de spadă ca să se rezeme pentru a se ridica în picioare.

Fălcile se căscară mai larg, şi mai larg. Omuleţul palid se pregăti, abia ţinându-se pe picioare, să se apere.

Una dirijă aerocarul spre capul ciufulit al fiarei. Uriaşul gândac se ciocni de el cu un trosnet sonor. Ochii monstrului se holbară a neîncredere. Scoase un schelălăit. Se aşeză pe coadă şi începu să lunece într-o parte, cu ghearele scoţându-i un zgomot neplăcut pe dalele de aur şi argint.

Una ateriză şi-i făcu semn străinului să intre în aerocar. Observă cu dezgust că era un albinos oarecum nesănătos la înfăţişare, cu trăsături răvăşite, ochi exagerat de mari, rătăciţi, urechi cu vârfuri efectiv ascuţite şi pupile roşii arzătoare, pe jumătate nebune.

Şi totuşi, acesta era indiscutabil cel căutat şi nu avea ce face decât să fie politicoasă.

— Intră, te rog, înăuntru, îi spuse. Sunt aici ca să te salvez.

— *Shaarnuaaam torjistoo quellham vyeearrr*, spuse

străinul într-un accent care Unei îi păru vag scoţian.

— La dracu, pufni ea, numai asta ne mai lipsea.

Se grăbise să-l interpeleze pe albinos între patru ochi, înainte ca vreun locatar de la Sfârşitul Timpului s-apuce să sosească şi să-l selecţioneze pentru cine ştie ce menajerie, dar acum regretă că Werther sau eventual Lordul Jagged nu erau de faţă, căci, realiză, i-ar fi prins bine una din pilulele lor traductoare, acele mici tablete care puteau „aranja” creierul astfel încât să înţeleagă un limbaj nou. Dintr-un capriciu - sau poate datorită atât de frecventei ei prezenţe acolo - cei de la Sfârşitul Timpului vorbeau engleza curentă de la începutul secolului douăzeci.

Albinosul - care purta un fel de şorţ din tartan, împărţit în două, cizme până la genunchi, vestă albă cu albastru, capă verde şi pieptar de argint, cu un întreg sortiment de curele din piele şi catarame metalice ici şi colo pe toată persoana sa - refuza cu vehemenţă invitaţia. Ridică înaintea sa spada în timp ce dădea îndărăt, alunecă o dată, ajunse la mal, se caţără prin zăpadă şi dispăru după o stâncă.

Mrs. Persson oftă şi-şi puse din nou maşina în mişcare.

CAPITOLUL IV

În care Prinţul din Melniboné se confruntă cu noi ameninţări

Xiombarg însăşi, gândi Elric în timp ce se strecura pe sub zăpezi, în grotă. Ei bine, n-o să aibă nimic de împărţit cu Regina Haosului; nu înainte de-a fi silit s-o facă.

Peştera era destul de largă. În lumina palidă a deschizăturii de deasupra nu se putea vedea prea departe. Elric se întrebă dacă să revină la suprafaţă sau să rişte o pătrundere şi mai adânc în grotă. Îi rămânea, în fond, speranţa că va găsi o altă cale de ieşire. Încerca să-şi amintească vreo rună care să-l ajute, dar tot ceea ce ştia depindea fie de sprijinul stihiilor ce nu existau în acel plan, fie de înşişi Domnii Haosului - iar aceştia nu-i prea veneau în ajutor nici chiar pe propriul lor Tărâm. Era rătăcit aici: singurul şoarece într-o lume de pisici.

Aproape fără să-şi dea seama, se pomeni păşind în jos, realizând că peştera devenise tunel. Îi era foame, dar în afara monstrului şi-a femeii din caleaşca magică nu văzuse nici o urmă de viaţă. Nici chiar caverna nu părea în întregime naturală.

Se lărgea; zări lumină fosforescentă. Observă că pereţii erau din cristal transparent iar în dosul lor se găseau tot felul de artefacte. Văzu coroane, sceptre şi lanţuri de pietre preţioase; casete complicat sculptate; arme din metale turnate straniu; armuri, îmbrăcăminte, lucruri al căror rol

nu-l putea ghici - şi mâncare. Erau acolo dulciuri, fructe, prăjituri şi plăcinte, toate în afara atingerii lui.

Elric gemu. Era un chin. Poate chiar o tortură anume plănuită. O mie de voci îi şopteau într-o limbă străină, plăcută auzului:

— *Bie-meee*... *Bie-meee*... murmurau glasurile. *Baa-gen*, *baa-gen*...

Păreau să promită orişice desfătare, numai de-ar fi putut trece prin ziduri; acestea însă erau din cuarţ străveziu, luminate dinăuntru. O ridică pe Stormbringer, pe jumătate tentat să spargă bariera, deşi ştia că până şi spada sa era, chiar în plină putere, incapabilă să distrugă magia Haosului.

Se opri, cu gura căscată de uimire, la vederea unui grup de căţeluşi care îl priveau cu ochi mari cafenii şi limbile atârnând, şi săriră spre el.

— *O, Nee Tubbens*! intona una dintre voci.

— O, zei! zbieră Elric. Tortura asta e prea mult!

Îşi aruncă trupul încoace şi-ncolo, ameninţând cu spada, dar glasurile continuau să murmure şi să promită, etalându-şi bogăţiile însă fără a-i îngădui nici o clipă să le atingă.

Albinosul se clătină. Ochii săi stacojii cătară în jur.

— Vreţi să mă-nnebuniţi, ai? Ei bine, Elric din Melniboné a făcut faţă unor ameninţări mult mai îngrozitoare decât acestea. Va trebui să vă străduiţi măi mult dacă doriţi să-i distrugeţi mintea!

Şi o luă la fugă prin coridoarele şoptitoare, ne-mai-privind nici în stânga nici în dreapta, până ce dintr-o dată se năpusti în orbitoare lumină de zi şi rămase privind în jos într-o nesfârşire pală - un vid albastru şi infinit.

Privi în sus. Şi urlă.

Deasupra să se vedeau văioagele şi colinele dulci ale unui peisaj bucolic, cu râuri, vite păscând, crânguri şi

căsuţe. Se aşteaptă să cadă cu capul înainte dar aceasta nu se întâmplă. Era pe buza abisului. Faleza de gresie roşie cădea imediat sub el după care nu mai era decât golul liniştit. Privi înapoi.

— *Baa-gen*... *O, Nee Tubbens*...

Un zâmbet amar jucă pe buzele lipsite de sânge ale albinosului, în timp ce, hotărât, băga spada în teacă.

— Ei bine, fie, spuse. N-au decât să-şi facă mendrele!

Şi, râzând, se azvârli peste buza prăpastiei.

CAPITOLUL V

În care Werther de Goethe face o descoperire minunată

Cu un gest de mândrie liniştită, Werther de Goethe arătă giganticul craniu.

— E foarte mare, Werther, spuse Cuconiţa Christia, Concubina Veşnică, răsucind un inel de putere pentru a-şi ajusta nuanţa ochilor astfel încât să se asorteze perfect cu ziua.

— E monstruos, spuse Werther modest. Ne aminteşte tuturor de Inevitabila Noapte.

— Asta cine-a mai fost? se interesă Gaf Calul în Lacrimi, cu părul său de aur, în prezent cercetător al legendelor străvechi. Sir Lew Grady?

— Vreau să spun, Moartea, îi explică Werther, care ne e mai presus tuturor.

— Ei, nu şi nouă, sublinie Ducele de Queens, minte puţin cam prea literală, ca de obicei. Deoarece suntem nemuritori, cum bine ştii.

Werther îi oferi o privire tristă, plină de milă, şi oftă scurt.

— Păstrează-ţi iluziile, dacă ţii neapărat.

Cuconiţa Christia lovi sumbrii zulufi lungi şi negri ai lui Werther.

— Ei haide, haide. Avem compensaţii, Werther.

— Fără Moarte, intona Ultimul Romantic, Viaţa nu are nici un sens.

Ca de obicei, nu-l puteau urmări, dar încuviinţară gravi şi politicoşi.

— Craniul, continuă Werther, izbind în latura aerocarului său (care avea forma unei uriaşe reptile zburătoare) pentru a-l face să cotească luând-o spre orbita stângă, este un Simbol nu numai al Moralităţii ci şi al Ambiţiilor noastre Fără Fruct.

— Fruct? deveni brusc interesat Episcopul Castle, care moţăia în partea din spate a vehiculului; hobby-ul său curent erau livezile. Fără? Pinii mei, ştiţi, ridică o problemă. Merele sunt mult mai mici decât am fost îndreptăţit să cred.

— Craniul e adorabil, spuse Cuconiţa Christia cu temerar entuziasm. Ei, acum că l-am văzut...

— Carcasa exterioară, o întrerupse Werther. Ceea ce ascunde înăuntru e mai important. Dorurile Prosteşti ale Omului sunt toate cuprinse în el. Rapacitatea sa, Nevoia sa de Imposibil, Dogoarea Patimilor lui, Îngheţul care trebuia în Cele Din Urmă să-l Răpună. Prin orbita aceasta veţi întâlni o mică invenţie a mea proprie, numită Temelia de Târguială a Minţii...

Tăcu brusc, uluit.

Pe marginea de sus a găvanului apăruse o făptură măruntă.

— Ce-i aia? vru să ştie Ducele de Queens, dându-şi capul pe spate. Un gând întâmplător?

— Să mor dacă-i al meu!

Făptura se aruncă spre cer şi păru să zboare, cu membrele bălăbănindu-i-se, spre soare.

Werther se încruntă, privindu-l pe omuleţ cum dispărea.

— Câmpul gravitaţional e inversat aici, spuse absent, pentru a accentua paradoxul la maximum, înţelegeţi. Există un peisaj troienit, un deşert...

Era însă mult mai interesat de noul sosit.

— Cum credeţi c-o fi intrat în craniul meu?

— Cel puţin se distrează. Pare că râde, aplecă Cuconiţa Christia o ureche spre sunetul subţirel, care slăbi tot mai mult la început dar apoi se apropie din nou. Se-ntoarce.

— Da, confirmă Werther. Câmpul nu mai e inversat.

Râsul încetă, transformându-se într-un ţipăt de mânie. Omuleţul cădea spre ei. Într-o mână albă ţinea o spadă, iar ochii roşii îi ardeau.

În grabă, Werther izbi un alt inel. Străinul veni de-a berbeleacul în fundul aerocarului şi rămase acolo gâfâind, înjurând şi mormăind.

— Ce splendid! strigă Werther. Oh, e un călător dintr-un trecut bogat, romantic. Priviţi-l! Ce altceva ar putea fi? Ce mai pleaşcă!

Străinul se ridică în picioare şi înălţă spada sus deasupra capului, sfidându-i pe pasagerii uimiţi şi încântaţi, cu un zbieret din rărunchi:

— *Heegeegrowinaz*!

— *Good afternoon*! spuse Cuconiţa Christia; căută în poşetă după pilulele traductoare şi găsi una. Mă întreb dacă aţi avea amabilitatea să înghiţiţi asta - e absolut inofensivă...

— *Yakoom, oom glallio*, spuse cu dezgust albinosul.

— Aha, răspunse Cuconiţa Christia. Mă rog, cum doriţi.

Ducele de Queens arătă spre cealaltă orbită. Un gândac uriaş, bâzâitor, ieşi în zbor din ea. Purta în spinare o persoană pe care o recunoscu cu plăcere.

— Mrs. Persson!

Una îşi aduse aerocarul lângă al lor.

— Domnul e sub supravegherea dumneavoastră? întrebă Werther cu dezamăgire nedisimulată. Dacă da, v-aş putea

oferi…

— Mă tem că înseamnă foarte mult pentru mine, răspunse Una.

— E din propria dumneavoastră epocă?

Cuconiţa Christia o recunoscuse şi ea pe Una. Încă mai oferea pilula traductoare în căuşul palmei.

— Pare un pic cam suspicios faţă de noi, adăugă.

— Am observat, spuse Una. Ar fi foarte util să accepte pilula. Oricum, în caz contrar, unul din noi…

— Aş fi încântat! se oferi generosul Duce de Queens; se trase de barba verde cu auriu. Werther de Goethe, Mrs. Persson.

— Poate e mai bine s-o fac eu, spuse Una, înclinându-se spre Werther; singura problemă cu pilulele traductoare era că-şi făceau treaba atât de desăvârşit: puteai vorbi la perfecţie limba în cauză, dar nici o alta pe lângă ea.

Werther era, o dată în viaţă, optimist.

— Hai să luăm cu toţii câte o pilulă! propuse.

Toată lumea purta cu sine pilule traductoare la Sfârşitul Timpului, pentru cazul că întâlneau vreun vizitator din Spaţiu sau Trecut.

Cuconiţa Christia îi întinse pilula sa şi găsi alta. Le înghiţiră.

— Făpturi ale Haosului, spuse noul sosit cu demnitate rece. Vă cer să mă eliberaţi. Nu puteţi reţine în acest fel un muritor, nu dacă nu a legat vreo înţelegere cu voi. Şi nici un târg n-a fost încheiat, care să mă aducă pe Tărâmul Haosului.

— De fapt, e mai ordonat decât crezi, spuse Werther pe ton de scuză. Prima dumitale experienţă, înţelegi, a fost în lumea craniului meu, care e zăpăcită cu deliberare. Am intenţionat să arăt ce Confuzie e Mintea Omului…

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe Cuconiţa Christia, Concubina Veşnică, spuse Ducele de Queens, pe cel mai manierat ton din câte avea. Aceasta este Mrs. Persson, Episcopul Castle, Gaf Calul în Lacrimi. Werther de Goethe - gazda dumneavoastră involuntară - iar eu sunt Ducele de Queens. Vă urăm bun sosit în lumea noastră. Numele dumneavoastră, domnule...?

— Trebuie că mă cunoaşteţi, domnule duce, spuse Elric. Căci eu sunt Elric din Melniboné, împărat prin Drept din Naştere, Moştenitor al Tronului de Rubin, Purtător al Actorios-ului, Mânuitor al Spadei Negre...

— Într-adevăr! spuse Werther de Goethe - apoi, într-un aparte şoptit către Mrs. Persson: ce încruntătură magnifică! Ce nobil rânjet!

— Sunteţi aşadar un personaj important în lumea dumneavoastră? Constată Cuconiţa Christia, fâlfâindu-şi genele pe care tocmai şi le extinsese cu o jumătate de deget. Poate mi-aţi îngădui să...

— Cred că doreşte să se întoarcă acasă, spuse grăbită Mrs. Persson.

— Să se întoarcă?! făcu stupefiat Werther. Dar, Efectul Morphail... ! E cu neputinţă!

— Nu în acest caz, cred, răspunse ea. Căci dacă nu se înapoiază, de nedescris vor fi fluctuaţiile ce vor avea loc prin dimensiuni...

N-o puteau urmări, dar îi acceptară tonul.

— Drept e, spuse Elric încruntat, daţi-mă-napoi tărâmului meu, astfel ca să-mi pot împlini destinul plumbuit cu blestem...

Werther privi spre albinos cu încântare afectuoasă.

— Aha! Un frate întru spirit! Şi eu am un destin greu de osânde...

— Mă îndoiesc că e tot atât de blestemat ca al meu...

Elric privi posomorât înapoi spre craniu în timp ce cele două aerocare se îndepărtau în zbor spre un orizont blând unde înfloreau copaci exotici.

— Mă rog, răspunse Werther cu oarecare efort, poate că nu e, deşi te asigur...

— Am privit în faţă orori născute în infern, spuse Elric, şi am comunicat cu înşişi Zeii celei mai Cumplite întunecimi. Am văzut lucruri care ar preface minţile altor oameni în piftii bune de nimic...

— Piftii? îl întrerupse Episcopul Castle. Şi dumneata ai avut, la rândul dumitale, vreo expertiză cu, de exemplu, pomi-de-mierlă?

— Vorbele dumitale n-au nici un înţeles, îi răspunse ursuz Elric. De ce mă chinuiţi astfel, domnilor? N-am cerut să vă vizitez lumea. Aparţin lumii oamenilor, în Tinerele Regate, unde îmi caut ursite. Păi, nu mai demult de adineaori am cunoscut aventuri…

— Cred c-am dat de-unul din plicticoşii ăia, îi murmură Episcopul Castle Ducelui de Queens, atât de comuni printre călătorii în timp. Fiecare se crede unic.

Ducele de Queens, însă, refuză să se lase influenţat. Albinosul încruntat îi plăcea. Gaf Calul în Lacrimi era şi el evident impresionat, căci îşi modelase trăsăturile într-o asemănare vagă cu Elric. Prinţul din Melniboné simula nepăsarea, dar Unei îi era limpede că murea de frică. Încercă să-l calmeze.

— Oamenii, aici la Sfârşitul Timpului… începu ea.

— Fără linguşeli, doamnă, o întrerupse albinosul, cu un zâmbet cinic jucându-i pe buze. Te ştiu drept acea mare nelegiuită ispititoare, Regină a Spadelor, Xiombarg însăşi.

— Te asigur, sunt la fel de umană ca şi dumneata,

domnule...

— Uman? Eu, uman? Nu sunt uman, cucoană - deşi mi-s muritor, drept e.

Sunt de sânge mai vechi, sângele Luminosului Imperiu însuşi, sângele lui R'lin K'ren Ă'a de care şi-a bătut joc Cran Liret, fără să înţeleagă cine era cel de care râdea. Şi-apoi, deşi silit să cer ajutor din Haos, n-am legat nici un târg să devin sclav în tărâmul vostru...

— Vă asigur... ăăă... maiestate, spuse Una, că nu am avut intenţia să vă insultăm, iar prezenţa domniei voastre aici n-a fost înfăptuirea noastră. Eu însămi, se-ntâmpla să fiu străină de locurile-astea. Am venit special să vă văd, să vă ajut să scăpaţi...

— Ha! făcu albinosul. Am mai auzit eu astfel de vorbe. Vreţi să mă momiţi în vreo cursă şi mai rea decât asta. Spune-mi, unde e Ducele Arioch? Lui cel puţin, îi datorez oarecare supunere.

— N-avem pe nimeni cu acest nume, se scuză Cuconiţa Christia; îl întrebă pe Gaf, care cunoştea pe toată lumea:

— Vreun călător în timp, ceva?

— Nici unul, răspunse Gaf, studiind ochii lui Elric şi operând o mică modificare asupra alor săi proprii; se rezemă de spătar, satisfăcut.

Elric se înfioră şi întoarse capul în altă parte, bodogănind.

— Sunteţi foarte binevenit aici, spuse Werther. Nu vă pot spune ce bucuros sunt să întâlnesc o persoană la fel de eminamente morbidă şi auto-compătimitoare ca mine!

Elric nu păru măgulit.

— Ce putem face ca să vă simţiţi ca acasă? întrebă Cuconiţa Christia; îşi schimbase culoarea părului într-un albastru glănţuit, sperând, poate, că Elric o va găsi mai atrăgătoare. Doriţi ceva anume?

— Dorinţă? O, da. Pacea minţii. Cunoaşterea adevăratului meu destin. Un loc liniştit unde să pot sta cu Cymoril, pe care o iubesc.

— Cum arată această Cymoril? deveni Cuconiţa Christia o idee cam prea nerăbdătoare.

— E cea mai frumoasă făptură din univers.

— Asta nu-mi spune prea mult. Dacă v-aţi putea închipui o imagine, eventual. Există în vechile oraşe dispozitive care vă pot vizualiza gândurile. Putem merge acolo. Aş fi fericită să-i ocup funcţia, pe cât s-ar putea...

— Ce? Îmi oferiţi un simulacru? Credeţi că n-aş recunoaşte de îndată o asemenea vrăjitorie? Ah, e dezgustător! Ucideţi-mă, dacă asta vi-i voia, sau continuaţi cu supliciul. N-am să vă mai ascult!

Acum planau, între faleze înalte. Pe o terasă, departe jos, un grup de călători în timp arătară spre ei. Unul dintre aceştia făcea disperat cu mâna.

— L-ai jignit, Cuconiţă Christia! spuse ţâfnos Werther. Nu înţelegi cât e de sensibil....

— Ba da, înţeleg, răspunse ea mâhnită. N-am vrut decât să-i arăt simpatia.

— Simpatie! îşi frecă Elric falca prelungă, oarecum ascuţită. Ha! Ce să fac eu cu simpatia?

— Pe nimeni n-am întâlnit s-o dorească mai mult, îl privi cu blândeţe Cuconiţa Christia. Eşti chiar un băieţel, chiar aşa, nu?

— Comparat cu bătrânii Domni ai Haosului, sunt un copil, drept e. Dar sângele meu e vechi şi rece, sângele Melniboné-ului ce se descompune, cum ştiţi foarte bine.

Şi, cu un oftat uriaş, albinosul se aşeză în capătul îndepărtat al aerocarului şi îşi propti capul în pumn.

— Ei bine, care vă e dorinţa, doamne şi domni ai

Haosului?

— Dorinţele dumneavoastră suntem nerăbdători să le îndeplinim, replică Werther. E ceva ce-am putea face? Vreo ambianţă pe care s-o putem fabrica? Cu ce sunteţi obişnuit?

— Obişnuit? Sunt obişnuit cu trosnetul aripilor pieloase de dragon în aerul dulce şi tăios al zorilor de zi. Sunt obişnuit cu sunetul bătăliei roşii, ropotul copitelor pe pământul însângerat, ţipetele celor ce mor, urletele învingătorilor. Sunt obişnuit să port război cu demoni şi monştri, vraci şi strigoi. Am călătorit pe corăbii magice şi am luptat corp la corp cu sălbatici reptilieni. L-am întâlnit pe însuşi Omul de Jard. Am luptat cot la cot cu stihiile, care îmi sunt aliaţi. Am purtat bătălie cu răul negru...

— Mă rog, interveni Werther, asta-i o activitate care merită continuată, în orice caz. Sunt sigur că putem...

— Lord Elric nu va rămâne, începu Una Persson politicoasă. Vedeţi, toate acestea fluctuaţii ale megafluxului, ca să nu mai menţionăm şi propriul lui destin... N-ar trebui să fie aici, câtuşi de puţin, Werther...

— Prostii! îşi aruncă Werther braţul înveşmântat în catifea neagră pe umerii ţepeni ai noului său prieten. E evident că destinele noastre sunt unul şi-acelaşi. Lord Elric e la fel de bântuit de tristeţe ca mine!

— Cum poţi şti tu ce înseamnă să fii bântuit de tristeţe... ? murmură albinosul; avea faţa pe jumătate îngropată în generoasa mâneca a lui Werther.

Mrs. Persson se stăpâni. Ieşi din aerocarul lui Werther îndreptându-se spre al ei.

— Ei, spuse, eu trebuie să plec. Sper să vă văd mai târziu, pe toţi.

Ceilalţi îşi cântară saluturile de rămas-bun.

Una Persson îşi întoarse gândacul spre vest, în direcţia

Castelului Canaria, locuinţa vechiului ei prieten Lord Jagged.
Avea nevoie de ajutor şi sfaturi.

CAPITOLUL VI

În care Elric din Melniboné rezistă ispitelor Domnilor Haosului

Elric reflectă asupra modului subtil în care hohotitorii Domni ai Haosului îl capturaseră. În aparenţă, era doar un oaspete, absolut liber să hoinărească unde vroia pe Tărâmul lor. Practic, se afla în puterea Haosului la fel ca şi cum l-ar fi pus în lanţuri, căci nu putea scăpa de acel dragon zburător, iar ei deja îşi demonstraseră enormele daruri magice pe căi discrete, şi în special prin schimbările lor de formă. Doar cel ce-şi spunea Werther de Goethe (evident, un lider în ierarhia Haosului) încă mai avea aceeaşi faţă şi îmbrăcăminte pe care le purtase la început.

Era limpede că acest tărâm nu asculta de legile firii, fiind schimbător în conformitate cu toanele puternicilor săi locuitori. Erau în stare să distrugă cu o simplă răsuflare şi, destul de subtil, îi oferiseră dovezi ale acestei puteri. Cum, în ce fel să scape de o asemenea primejdie? Chemându-i pe Domnii Legii în ajutor? Dar lor nu le datora credinţă şi, neîndoielnic, îl socoteau duşman. Dacă însă ar fi să-şi transfere supunerea către Lege...

Aceste gânduri şi multe altele continuau să-l zgândăre în timp ce custozii săi sporovăiau cu uşurinţă în înaltul Grai din Melniboné, el însuşi versiune chiar a limbii Haosului. Era unul din celelalte feluri de-a se dezvălui drept ceea ce erau de fapt. Îşi puse degetul pe spada cu rune, întrebându-se

dacă ar fi posibil să ucidă un asemenea domn şi să-i răpească energia, obţinând astfel destulă putere pentru un scurt răstimp, cât să se arunce înapoi în propria sa sferă...

Cel numit Lord Werther se apleca peste marginea fiarei-corabie:

— O, hai să vezi, Elric! Priveşte!

Prudent, albinosul se întoarse spre locul unde privea şi arăta Werther.

Întregul peisaj era împânzit de o bătălie monstruoasă. Făpturi de toate felurile şi combinaţiile se sfâşiau între ele cu colţi şi gheare uriaşe. Vietăţi fără formă se rostogoleau şi săltau; giganţi goi cu excepţia coifurilor şi a cnemidelor, spintecau fiarele cu lovituri de enorme topoare şi spade late, dar erau doborâţi la rândul lor. Flăcări şi fum negru umpleau locul. Se simţea un miros anume. Duhoarea sângelui?

— Ce-ţi lipseşte mai mult? întrebă femeia, apăsându-şi în el un trup moale.

Elric se prefăcu că nu observă. Ştia ce poate ascunde carnea magică a unei vrăjitoare.

— Îmi lipseşte liniştea, spuse aproape ca pentru sine, şi-mi lipseşte războiul. Căci chiar şi-n bătălie îmi aflu un soi de pace...

— Poarte bine! aplaudă Episcopul Castle. Începi să te deprinzi cu vederile noastre. Curând vei deveni unul dintre cei mai buni *causeuri* ai noştri.

Elric atinse mânerul lui Stormbringer, sperând să-l simtă încălzindu-se şi vibrându-i sub mâna, dar spada era împietrită, neputincioasă pe Tărâmul Haosului. Lăsă să-i scape un oftat greu.

— Eşti un aventurier deci, în lumea dumitale? constată Ducele de Queens.

Părea dezamăgit. Îşi preschimbase culoarea bărbii într-un ton de negru obişnuit şi purta un costum purpuriu: tricou matlasat şi pantalon mulat pe trup, guler încreţit, alb cu albastru, şi o pălărie somptuoasă, cu pene, pe cap.

— Şi eu sunt un personaj picaresc, continuă. În măsura posibilă aici, fireşte. Un fel de corsar. Vreau să spun, acţiunile mele sunt în general mai îndrăzneţe decât ale prietenilor mei. Mai spectaculoase. Frivole. Ca ale dumitale, sir. Îţi admir costumul.

Elric ştia că acest Duce al Infernului se referea la preferinţa sa pentru costumaţia barbarilor din sud, care-l făcea să nu poarte culorile mai discrete, mătăsurile şi metalele mai rafinat lucrate ale poporului său. De astă dată jucă dinte pentru dinte; se înclină:

— Mulţumesc, domnule. Hainele domniei tale rivalizează cu ale mele.

— Crezi? se arătă flatat domnul-infernului; dacă Elric n-ar fi ştiut adevărul, creatura ar fi părut că se umflă în pene de mândrie.

— Priviţi! strigă din nou Werther. Priveşte, Lord Elric - suntem atacaţi!

Elric se răsuci într-acolo.

De jos se înălţau nave ciudat alcătuite - ceva ca nişte corăbii, dar cu uriaşe roţi laterale, asemeni celor de la ceasurile-cu-apă pe care le văzuse cândva în Pikarayd. Fum colorat ieşea din coşurile montate pe punţi roind de păsări gigantice îmbrăcate în haine omeneşti. Păsările aveau penaj multicolor, ciocuri încovoiate, şi ţineau în gheare spade, câtă vreme pe capete purtau pălării negre de formă ciudată însemnate cu hârci şi oase încrucişate dedesubt.

— Îndărăt! cârâiau păsările. Sau vă facem sită maţele!

— Ce pot fi astea? ţipă Episcopul Castle.

— Piruiţi, spuse sobru Werther de Goethe. Cunoscuţi şi sub numele de ulii ai mărilor. Şi nu ne vor binele.

Cuconiţa Christia clipi din ochi.

— Nu cumva vrei să zici „piraţi”, dragă?

Elric îşi apucă strâns spada. Unele dintre cuvintele folosite de Domnii Haosului nu aveau nici un înţeles pentru el. Dar indiferent că monştrii ce-l atacau erau plăsmuiri de-ale lor, sau duşmani adevăraţi ai celor ce-l făcuseră prizonier, Elric se pregăti de luptă sângeroasă. Moralul i se ridică. Aici, cel puţin, există ceva substanţial cu care să lupte.

CAPITOLUL VII

În care Mrs. Persson devine neliniştită de viitorul universului

Lordul Jagged din Canaria nu era de găsit nicăieri. Uriaşul său castel, din turle aurii şi galbene, replică înfrumuseţată a gării King Cross, era populat în întregime de bizarii săi roboţi, pe care Jagged îi considera cu atât mai enigmatici şi mai demni de încredere decât servitorii umani sau androizi, cu cât puteau răspunde doar conform unui program limitat.

Una bănuia că Jagged plecase la rândul său în vreo misiune, fiind, ca şi ea, membru al Ligii Aventurilor Temporale. Dar avea nevoie de ajutor. Într-un fel sau altul trebuia să-l trimită pe Elric înapoi în propriile lui dimensiuni fără a mai crea şi alte disjuncţii în ţesătura Timpului şi-a Spaţiului. Conjuncţia încă nu se anunţa şi, dacă situaţia se înrăutăţea, putea să nu mai aibă loc niciodată.

Atât de multe plane depindeau de Conjuncţia celor un Milion de Sfere încât nu-i putea risca eşecul. Nu le putea însă dezvălui prea multe nici lui Elric, nici gazdelor sale. Ca membră a Corporaţiei, era juruită celei mai stricte şi cu adevărat necesare discreţii. Chiar şi aici la Sfârşitul Timpului existau legi ce nu puteau fi încălcate decât cu riscuri enorme. Cuvintele înseşi erau îndeajuns de periculoase când descriau idei referitoare la natura Timpului.

Îşi scormonea minţile. Se gândi să-l caute pe Jherek

Carnelian, dar apoi îşi aminti că acesta abia începuse să-şi înţeleagă propriul destin. Pe de altă parte, existau anumite similarităţi între Jherek şi Elric pe care deocamdată nu le putea decât intui. Era mai bine să acţioneze cu prudenţă.

Ajunse la concluzia că nu avea de ales. Trebuia să se întoarcă la Centrul Temporal şi să vadă dacă nu-l vor putea detecta cei de-acolo pe Lordul Jagged, pentru ea.

Îşi adună laolaltă în minte coordonatele necesare şi se concentră. Pentru o clipă, toate amintirile, orice simţ al identităţii, o părăsiră.

Sergentul Alvarez nu-şi mai încăpea în piele. Ecranele lui nu mai erau complet lipsite de înţeles. Din contră, forme curioase puteau fi detectate în aranjamentele liniilor. Una avu impresia că vede chipuri, fiare, peisaje. Niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva. Instrumentele, cel puţin, rămăseseră întregi la minte, chiar dacă înregistrau nebunie.

— E din ce în ce mai rău, spuse Alvarez. De-abia dacă ţi-a mai rămas ceva Timp. Tot ce ai, am reuşit să împrumut pentru tine. Ai prins haimanaua?

Una încuviinţă.

— Da. Dar cât despre a-l aduce înapoi... Vreau să-l găseşti pe Jagged.

— Pe Jagged? Eşti sigură?

— E singura noastră şansă, cred.

Alvarez oftă şi-şi aplecă trupul încordat asupra comenzilor.

CAPITOLUL VIII

În care Elric şi Werther luptă cot la cot împotriva unor sorţi aproape covârşitori

Undeva, i se părea lui Elric în timp ce para şi lovea în păsările-monştri ce-l atacau, se auzea o muzică bogată şi înviorătoare. Trebuie că era o iluzie, stârnită de către nebunia bătăliei. Sânge şi pene acopereau caleaşca. O văzu pe numita Christia smulsă de la locul ei, zbierând. Episcopul Castle dispăruse.

Gaf nu mai era. Doar ei trei, umăr lângă umăr, continuau să lupte. Ceea ce-i nedumerea pe Elric era că Werther şi Ducele de Queens purtau spade absolut identice cu Stormbringer. Poate că erau legendarii Fraţi ai Spadei Negre, despre care se spunea că ar sălăşlui în Haos?

Era silit să recunoască în sinea sa că simţea un soi de camaraderie cu cei doi, care erau mai viteji decât mulţi alţii în a se apăra de asemenea monştri groaznici şi nemaivăzuţi - poate vreo creaţie a lor proprie care li se întorsese împotrivă.

Odată capturată Lady Christia, păsările începură să se întoarcă spre navele lor.

— Trebuie s-o salvăm! strigă Werther în timp ce corăbiile zburătoare prindeau a se retrage. Repede! Să-i urmărim!

— N-ar trebui să căutăm întăriri? întrebă Elric, şi mai impresionat de curajul acestui Domn al Haosului.

— Nu-i timp! urlă Ducele de Queens. După ei!

— Urmăreşte navele alea! îi strigă Werther vasului său.

Aerocarul nu se clinti.

— Are-o vrajă asupră-i, spuse Werther. Ne-am împotmolit! Ah, şi-o iubeam atât de mult!

Elric deveni din nou bănuitor. Werther nu arătase, înainte, nici un semn de afecţiune faţă de femeie.

— Ai iubit-o?

— De la distanţă, explică Werther. Duce de Queens, ce puteam face? Piruiţii ăia or s-o negocieze cu sălbăticie şi-i vor mânui stângaci obiectele virtuţii!

— Mişei netrebnici! mugi uriaşul duce.

Elric nu prea înţelegea acest schimb de replici. Îşi dădu seama, însă, că încă mai auzea muzica aceea veselă. Privi în jos. Pe un soi de estradă din mijlocul bizarului peisaj, era adunat un grup numeros de muzicanţi. Cântau înainte, fără să pară a lua în seamă cele ce se petreceau deasupra. O lume cu adevărat dominată de Haos.

Nava începu să cadă încet spre orchestră. Se înclină. Elric icni şi se agăţă de-o margine în momentul când loviră pământul moale ca ceara, oprindu-se cu o smucitură.

Ducele de Queens, părând în culmea fericirii, escalada deja parapetul:

— Uite! Îi putem urmări călare!

Lângă estradă era priponită o turmă de vietăţi păstrând o oarecare vagă asemănare cu caii dar bălţaţi într-o varietate de culori metalice ce-ţi luau ochii, cu coarne şi creste osoase pe spinare. Şei şi harnaşamente de lucrătură neobişnuită arătau că animalele erau domestice, aparţinând fără îndoială muzicanţilor.

— Or să ne ceară o plată, precis, spuse Elric în timp ce grăbeau spre cai.

— Ah, adevărat!

Werther deschise o pungă prinsă la cingătoare şi scoase la iveală o mână de nestemate. Le aruncă în treacăt spre cântăreţi şi sări în şaua celui mai apropiat animal. Elric şi Ducele de Queens îi urmară exemplul. Apoi Werther, cu un chiot, se aruncă în direcţia unde dispăruseră păsările-monştri.

Peisajul acestei lumi a Haosului se schimbă rapid în timp ce călăreau. Galopară prin codri de copaci cristalini, peste câmpuri cu flori strălucitoare, săriră râuri de culoarea sângelui şi consistenţa mercurului, neobosiţii cai menţinând un pas furtunos care nu slăbea nici un moment. Prin nori de gaz clocotitor ce lăcrimau, prin ploaie, prin ninsoare, prin călduri insuportabile, prin lacuri mici în care peşti straniu alcătuiţi colcăiau şi-şi căscau boturile, până ce în sfârşit un lanţ muntos le apăru în faţă.

— Acolo! gâfâi Werther, arătând cu spada sa cu rune, Bârlogul lor. Oh, ticăloşii! Cum am putea escalada râpi atât de netede?

Într-adevăr, versanţii se înălţau preţ cam de-o sută de picioare înainte de-a deveni brusc ştirbe ca dinţii putrezi ai cerşetorilor din Nadsokor. Erau dintr-un obsidian purpuriu, sumbru şi atât de neted încât reflecta chipurile celor trei aventurieri ce-l priveau fără speranţă.

Elric fu primul care văzu treptele tăiate într-o latură a falezei.

— Astea or să ne poarte măcar o parte din drum.

— Poate fi o cursă, spuse Ducele de Queens.

Şi el părea să savureze ocazia de a trece la fapte. Deşi Domn al Haosului, avea ceva care-l făcu pe Elric să-i răspundă că unui tovarăş de luptă.

— N-au decât să se prindă-n cursă, spuse Elric laconic. Avem spadele.

Cu un râs sălbatic, Werther de Goethe se aruncă cel dintâi din şa şi-o luă la fugă spre trepte, sărind dintr-una într-alta aproape ca şi cum ar fi avut puterea de-a zbura. Elric şi Ducele de Queens îl urmară ceva mai încet.

Cu picioarele alunecându-le în spaţiile înguste destinate a fi parcurse nu de către muritori, fără să uite nici un moment genunea ameţitoare din stânga, cei trei ajunseră în fine pe vârful râpii şi rămaseră agăţaţi de steiuri ascuţite, privind, peste-o câmpie, la un castel nebunesc înălţându-se în nori.

— Fortăreaţa lor, spuse Werther.

— Ce sunt aceste creaturi? întrebă Elric. De ce vă atacă? Pentru ce au răpit-o pe Lady Christia?

— Ne coc o ură nestrămutată, explică Ducele de Queens, şi se uită, aşteptându-l să continue, la Werther, care adaugă:

— Aceasta era lumea lor înainte de-a deveni a noastră.

— Iar înainte să fie a lor, spuse Ducele de Queens, a fost lumea Yargtroon-ilor.

— Yargtrooni? se încruntă Elric.

— I-au deposedat pe băştinaşii caprino-vampiri lipsiţi de trupuri, numiţii Kia, explică Werther. Care, la rândul lor, i-au distrus - sau au crezut că-i distrug - pe Grash-Tu-Xem, un neam de Bătrâni mai bătrâni decât orice Bătrâni cu excepţia Celor Mai Bătrâni Bătrâni ai Bătrânului Thriss.

— Mai vechi chiar şi decât Haosul? întrebă Elric.

— Oh, cu mult mai bătrâni, răspunse Werther.

Elric era năucit.

— Turissul?

— Haosul, spuse Ducele.

— E prăbuşit aproape complet, atâta-i de bătrân, adaugă Ducele de Queens.

Albinosul lasă să-i joace pe buze un zâmbet subţire.

— Încă îţi mai râzi de mine, domnule. Puterea Haosului e cea mai mare din câte există, doar de puterea Legii egalată.

— O, fireşte, încuviinţă Ducele de Queens.

— Te joci cu mine, domnule? redeveni Elric suspicios.

— Ei, natural, încercăm să le facem plăcere oaspeţilor...

Werther îi întrerupse:

— Cetatea blestemată de colo o ţine prizonieră pe cea pe care o iubesc. Undeva înlăuntrul zidurilor sale e ea întemniţată, în timp ce strigoii o batjocoresc şi diavolii-o ameninţă.

— Păsările-monştri...? începu Elric.

— Himere, spuse Ducele de Queens. N-ai văzut decât una din formele pe care şi le asumă.

Aceasta o înţelese Elric.

— Aha!

— Dar cum am putea intra? vorbi Werther aproape pentru sine.

— Trebuie să aşteptăm până se-nnoptează, spuse Elric, şi să intrăm la adăpostul întunericului.

— Se-nnoptează? se lumină Werther la faţă.

În clipă următoare, erau cufundaţi în beznă.

Undeva, Ducele de Queens se împiedică şi căzu cu o înjurătură înăbuşită.

CAPITOLUL IX

În care Mrs. Persson în sfârşit ia legătura cu vechiul ei prieten

Stăteau împreună sub tenda vărgată a cortului, în timp ce, la mică distanţă, oameni în armuri, călări pe cai în armuri, se duelau, se răneau său mureau. Cei doi membri purtau costume potrivite perioadei. Lordul Jagged arăta chipeş cu mantie şi zale, dar Una Persson părea mai degrabă stânjenită în fotă şi broboadă.

— Nu pot să plec chiar acum, spunea lordul. Pun bazele unei dezvoltări foarte importante.

— Care n-o să ducă nicăieri dacă Elric nu se întoarce.

Un cavaler cu lancea ruptă tropoti pe lângă ei, scăldându-i în praf.

— Bine jucat, Sir Holger! strigă Lardul Jagged. Ştii, e un strămoş de-al meu.

— N-ai să fii în stare să recunoşti lumea de la Sfârşitul Timpului dacă situaţia asta e lăsată să continue, insistă Una.

— Întotdeauna e dificil, nu?

Acum, însă, o asculta.

— Aceste disjuncţii ne pot la fel de uşor afecta şi pe noi, lăsându-se blocaţi aici, adăugă ea. Ne-am pierde toate libertăţile câştigate.

Lord Jagged muşcă dintr-o rodie şi i-o oferi.

— Doar aşa ceva se găseşte în zona asta. Ştiai? Imposibil

de procurat în Anglia. Cel puţin în secolul treisprezece. Ideea de libertate e atât de nebuloasă, nu-i aşa? De cele mai multe ori când oamenii nemulţumiţi vorbesc despre „liberate” ceea ce cer de fapt e mult mai simplu - respect. Oare conducătorii său deţinătorii puterii îi respectă vreodată cu adevărat pe cei lipsiţi de putere?

Tăcu o clipă.

— ...Sau poate vor să spună „putere” în loc de „libertate”? Ori sunt unul şi-acelaşi lucru...?

— Te rog, Jagged, nu e momentul pentru autoindulgenţă.

Lord Jagged privi în jur.

— Nu prea ai altceva de făcut în Orientul Apropiat din secolul treisprezece, te asigur, decât să mănânci rodii şi să filosofezi...

— Trebuie să vii înapoi la Sfârşitul Timpului.

Lord Jagged îşi şterse distinsa bărbie.

— Persistenţa ta mă îngrijorează, Una. Aceste chestiuni ar trebui abordate cu delicateţe - încet...

— Întreaga structură se va nărui dacă Elric nu e înapoiat propriei sale dimensiuni. E un factor important în tot planul.

— Ei, da, înţeleg asta.

— E, într-un sens cel puţin, protejatul tău.

— Ştiu. Dar nu şi responsabilitatea mea.

— Trebuie să m-ajuţi.

Se auzi un bubuit sonor şi un trosnet.

O aşchie zbură în ochiul lui Mrs. Persson.

— Ei, drăcia dracului! spuse.

CAPITOLUL X

În care castelul e luat cu asalt iar intriga se îngroaşă

O lună apăruse deasupra turlelor castelului care lui Elric i se părea că-şi schimbase forma de când îl văzuse întâia dată. Vru să le ceară tovarăşilor săi o explicaţie, dar se hotărâseră să păstreze pe moment linişte, în timp ce se apropiau pe furiş. Din interiorul castelului se revărsa lumina faclelor picurânde fixate în stative pe pereţi. Răsunau râsete, zgomote de petrecere. Ascunşi după o stâncă, traseră cu ochiul printr-o fereastră largă, cercetând scena dinăuntru.

Întreaga sală era plină de oameni în costume identice. Aveau tichii negre, bluze şi pantaloni largi şi albi, pantofi negri. Sprâncenele le erau negre pe feţe albe ca moartea, mai palide chiar decât a lui Elric, iar buzele le aveau de un roşu viu.

— Aha, şopti Werther, piruiţii îşi sărbătoresc victoria. Curând vor fi prea beţi ca să mai ştie ce li se-ntâmplă.

— Piruiţi? repetă Elric. Ce înseamnă acest cuvânt?

— Pierroti, vrea să zică, îl lămuri Ducele de Queens. Nu-i aşa, Werther?

Existau, categoric, anumite cuvinte nu tocmai uşor de tradus în înaltul Grai din Melniboné.

— Şşş, făcu Ultimul Romantic, au să ne prindă şi-or să ne tortureze de moarte dacă ne simt prezenţa.

Îşi croiră drum în jurul castelului. Era păzit, din loc în loc, de războinici giganţi pe care Elric îi luă întâi drept statui, până când, privind mai de-aproape, putu vedea că respirau foarte încet. Erau neînarmaţi, dar pumnii şi labele picioarelor le aveau disproporţionat de mari, putând strivi orice intrus pe care l-ar fi descoperit.

— Se mişcă încet, după cum arată, spuse Elric. Dacă suntem iuţi, putem fugi pe sub ei intrând în castel înainte să-şi dea seama. Lăsaţi-mă să-ncerc eu primul. Dacă reuşesc, veniţi după mine.

Werther îşi bătu pe spate noul tovarăş:

— Foarte bine.

Elric aşteptă până ce primul străjer se opri şi-şi depărtă larg picioarele, după care ţâşni înainte, zbughind-o ca o insectă printre labele uriaşului şi aruncându-se printr-o fereastră slab luminată. Se pomeni într-un fel de cămară. Nu fusese văzut, deşi paznicul ciulise urechea pentru o fracţiune de secundă înainte de a-şi relua patrularea.

Elric privi atent în jur şi le făcu semn alor săi. Ducele de Queens îl aşteptă pe străjer să se oprească iarăşi, după care se repezi şi el spre fereastră alăturându-i-se lui Elric. Gâfâia şi rânjea.

— E minunat, spuse.

Elric îi admiră curajul. Nu încăpea nici o îndoială că paznicul îl putea zdrobi pe fiecare dintre ei, făcându-l una cu pământul, chiar dacă (gând care nu-i dădea pace) toate acestea nu erau decât un soi de iluzie complicată.

Încă o goană, şi Werther era lângă ei.

Prudent, Elric deschise uşa cămării. Dădură cu ochii de un palier pustiu, îl traversară şi priviră peste balustradă. Se aşteptaseră să vadă o altă sală dar, în loc de aşa ceva, jos se găsea un lac minuscul pe care plutea cea mai frumoasă

navă în miniatură, toată numai sidef, alamă şi abanos, cu vele de aur şi catarg de argint. Împrejurul corăbiei, naiade şi tritoni purtau tăvi cu mâncăruri exotice (amintindu-i lui Elric cât de flămând era încă), pe care i le ofereau singurei pasagere a navei, Cuconiţa Christia.

— E sub o vrajă, spuse Elric. O ademenesc cu iluzii astfel încât să nu vrea să vină cu noi chiar dacă o salvăm. Nu ştiţi vreun contrafarmec?

Werther se gândi o clipă. Apoi clătină din cap.

— Trebuie că sunteţi Domni absolut minori ai Haosului, îşi muşcă Elric buza de jos.

De pe lac, Cuconiţa Christia chicoti şi o trase spre ea pe una dintre sirene.

— Vino-aici, peştoaica mea drăguţă!

— Cuconiţă Christia! şuieră Werther de Goethe.

— Oh! îşi dilată captiva ochii (care acum erau amândoi mari şi albaştri) În sfârşit!

— Vrei să fii salvată? o întrebă Elric.

— Salvată? Numai de tine, tu, cel mai cutezător dintre albinoşi!

Trăsăturile lui Elric se înăspriră.

— Nu eu sunt cel ce te iubeşte, coniţă.

— Cum? Sunt iubită? De cine? De tine, Duce de Queens?

— Ssst! făcu Elric. Au să ne-audă demonii.

— O, desigur, spuse cu gravitate Cuconiţa Christia, şi tăcu o secundă. Să ne descotorosim de toate astea, bine?

Şi-şi atinse unul din inele.

Corabie, lac şi făpturi ale apelor, toate dispărură. Acum stătea întinsă pe perne de mătase, întreţinută de maimuţe.

— Vrăjitorie!, exclamă Elric. Dacă are asemenea puteri, atunci de ce...?

— Sunt limitate, explică Werther. Doar pentru trucuri de-

astea.

— Absolut, confirmă Cuconiţa Christia.

Elric se uită de la unul la altul.

— Mă împresuraţi cu iluzii. Mă faceţi să cred că v-ajut, când de fapt...

— Nu, nu! ţipă Werther. Te asigur, Lord Elric, îţi purtăm cel mai adânc respect - mă rog, eu cel puţin - nu încercăm decât să...

Un urlet răsună de pe galeria de deasupra. Rând după rând de demoni rânjinzi priveau în jos la ei. Erau înarmaţi până-n dinţi.

— Repede!

Ducele de Queens săltă pe perne şi o înşfăcă pe Cuconiţa Christia, aruncându-şi-o pe umăr. Nu vom putea niciodată învinge atât de mulţi!

Demonii deja coborau puhoi scara circulară. Elric, încă nesigur dacă prietenii săi îl înşelau sau nu, luă o hotărâre. Îi strigă Ducelui de Queens:

— Scoate-o afară din castel! Noi o să-i ţinem pe loc, măcar câteva clipe!

N-avea ce face. Acţiona la primul impuls.

Ducele de Queens, cu spada într-o mână şi Cuconiţa Christia pe umărul celălalt, fugi într-un pasaj strâmt. Elric şi Werther rămaseră unul lângă altul, în timp ce demonii se repezeau asupra lor. Tăiş întâlni tăiş. Urmă o insuportabilă hărmălaie de oţel amestecat cu cotcodăcelile şi chiţcăiturile demonilor care scrâşneau din dinţi, îşi dădeau ochii peste cap şi loveau în cei doi cu spade, pumnale şi securi. Dar cel mai rău era mirosul. Îngrozitoare duhoare de carne arsă ce umplea aerul, ameninţând să-l sufoce pe Elric. Provenea de la demoni. Mirosul Iadului. Se strădui să-şi astupe nările în timp ce lupta, convins că mirosul l-ar învinge înaintea

spadelor. Deasupra lui, un şir de trepte metalice încastrate în piatră urcau într-un fel de horn. Profitând de un răgaz, îi arătă în sus lui Werther, care îl înţelese. Reuşiră preţ de-o clipă să împingă demonii înapoi. Werther sări pe umerii lui Elric (dovedind, iarăşi, o îndemânare suspectă) şi se aplecă să-l tragă şi pe albinos după el.

În timp ce demonii se văitau şi cârâiau jos, cei doi începură să escaladeze hornul.

Urcară la o înălţime de aproape cincizeci de picioare înainte de-a ajunge într-o încăpere mică şi rotundă ale cărei ferestre dădeau spre steiurile purpurii şi, dincolo de ele, peste tabloul unei mohorâte întinderi stâncoase presărată cu găuri, ca o brânză vastă şi neobişnuită.

Iar acolo, rulând peste terenul relativ plat, în plină lumină a zilei (căci răsărise soarele), era Ducele de Queens într-o caleaşcă de alamă şi lemn, bătută în pietre scumpe şi trasă de două făpturi bovine ce păreau fabuloşii boi din mitologie care trăseseră carul de război al înaintaşilor lui Elric să poarte bătălie cu naţiunile emergente ale omenirii.

Cuconiţa Christia era lângă Ducele de Queens. Păreau să-i aştepte pe Elric şi Werther.

— E cu neputinţă, spuse albinosul. Nu putem ieşi din turnul ăsta, necum dintre stânci. Mă-ntreb cum au reuşit să ajungă atât de departe, şi-aşa de repede. Şi chiar carul, de unde-a apărut?

— Şterpelit, fără-ndoială, de la demoni, răspunse Werther. Uite, aici sunt aripi, arătă el un morman de pene în colţul odăii! Le putem folosi.

— Ce vrăjitorie mai e şi asta? se încruntă Elric. Oamenii nu pot zbura cu aripi de pasăre.

— Cu descântecul potrivit, pot, îl contrazise Werther. Nu sunt atât de versat în arte magice, desigur, dar stai să

vedem...

Culese o pereche de aripi. Erau noi şi licăreau în culori subtile, de curcubeu. Le amplasă pe spinarea lui Elric, murmurându-şi vraja:

O, pentru aripi, aripi de porumbel ceresc,
În zbor să mă poarte spre fata ce-o iubesc...

— Aşa! făcu, foarte mulţumit de sine însuşi.

Elric îşi mişcă umerii, iar aripile prinseră a fâlfâi.

— Excelent! Dă-i bătaie, Elric! Vin şi eu într-o clipă.

Elric ezită, apoi văzu capul primului demon răsărind prin gaura din podea. Sări pe pervazul ferestrei şi se aruncă în gol. Aripile îl susţineau. Împotriva oricărei logici, zbură lin spre trăsura ce-l aştepta, iar în urma sa sosi şi Werther de Goethe. În ferestrele turnului se îmbulzeau demonii, agitându-şi pumnii şi armele spre prada ce le scăpa.

Elric ateriză destul de stângaci lângă trăsură şi fu ajutat de Ducele de Queens să urce. Werther li se alătură, plonjând expert între ei. Îndepărtă aripile de pe spinarea albinosului şi dădu din cap spre Ducele de Queens, care ţipă la boi, pocnind din bici în timp ce aceştia se puneau în mişcare.

Cuconiţa Christia îşi aruncă braţele pe după gâtul lui Elric.

— Ce curaj! Ce mijloace! gâfâi. Fără tine, eram ruinată de-acum.

Elric o băgă pe Stormbringer în teacă.

— Toţi trei am contribuit la salvarea dumitale, cuconiţă.

Îi înlătură blând braţele şi se înclină curtenitor, rezemându-se de marginea opusă a trăsurii în timp ce aceasta sălta şi se hurduca peste ciudata suprafaţă

stâncoasă.

— Mai repede! Mai repede! strigă Ducele de Queens aruncând priviri alarmate înapoi. Suntem urmăriţi!

Din turnul ce se pierdea în urmă şiroia o hoardă de făpturi zburătoare, vociferânde. Încă o dată creaturile îşi schimbaseră forma, luând acum chipul unor pisici vărgate şi înaripate, toate numai ochi arzători, colţi şi gheare răşchirate.

Stânca deveni vâscoasă, înnămolind roţile caleştii în timp ce ajungeau la ceva ce părea un drum argintiu, alungindu-se între copacii înalţi ai unei păduri nefireşti deja atinsă de un crepuscul spectral.

Prima dată pisicile zburătoare îi ajunse din urmă, sfâşiind cu ghearele.

Elric o trase pe Stormbringer şi tăie îndărăt. Fiara urlă de durere, sângele şiroindu-i din piciorul retezat, şi îl plesni pe Elric cu aripile peste faţă în timp ce se rotea încercând să muşte spada.

Trăsura îşi spori viteza, prin pădure, spre câmpii verzi luminate de lună. Zilele erau scurte, se părea, în această parte a Haosului. O cărare se întindea spre cer. Ducele de Queens conduse caleaşca drept în susul ei, îndreptându-se spre luna însăşi.

Luna creştea tot mai mare şi mai mare iar demonii încă îi mai urmăreau, dar nu puteau zbura atât de repede ca trăsura, care gonea cu-o asemenea iuţeală încât nu încăpea vorbă că era ajutată prin vrajă. Acum duşmanii abia dacă se mai auzeau în întunericul dinapoi, iar luna argintie era uriaşă.

— Acolo! strigă Werther. Acolo vom fi în siguranţă!

Goniră astfel până atinseră luna, boii săltând pe făgaşurile lor, galopând peste suprafaţa lucitoare spre locul

unde-i aştepta un palat alb.

— Sanctuarul, spuse Ducele de Queens; şi râse, un hohot sălbatic, plin, de bucurie limpede.

Palatul era asemeni ivoriului, scobit şi sculptat de un milion de mâini, fiecare părticică acoperită cu desene delicate.

Elric se minună.

— Unde ne aflăm? Acest loc e în afara Tărâmului Haosului?

Werther păru încurcat.

— Lumea noastră, adică?

— Mhm.

— E tot o parte din lumea noastră, spuse Ducele de Queens.

— Palatul e pe placul tău? întrebă Werther.

— E încântător.

— O idee cam palid pentru gustul meu, spuse Ultimul Romantic. A fost ideea Cuconiţei Christia.

— Tu ai clădit asta? se întoarse spre femeie albinosul. Când?

— Chiar acum!

Părea surprinsă. Elric dădu din cap:

— Aha. Stă în puterea Haosului să creeze orice plăsmuiri pofteşte.

Carul trecu un pod mobil alb şi intră într-o curte albă. În curte creşteau flori albe. Coborâră şi intrară într-o sală enormă, albă ca fildeşul, în care străluceau lumini roşii. Din nou Elric începu să bănuiască înşelăciune, deşi chipurile Domnilor Haosului arătau doar plăcere. Realiză că era ameţit de foame şi oboseală, aşa cum fusese tot timpul de când nimerise în această lume cumplită unde nici o formă nu era constantă, nicio idee permanentă.

— Ţi-e foame? întrebă Cuconiţa Christia.

Încuviinţă. Şi deodată camera se umplu cu o masă lungă pe care erau îngrămădite fel de fel de mâncăruri - şi totul, cărnuri şi fructe şi legume, era alb.

Elric se îndreptă spre scaunul ce-i fusese indicat, îşi puse puţină mâncare pe un taler de argint şi o atinse cu buzele, gustând-o. Era delicioasă. Uitându-şi suspiciunile, începu să înfulece cu poftă, încercând să nu ţină seama de calitatea incoloră a mâncării. Werther şi Ducele de Queens serviră şi ei câte ceva, părând însă să mănânce doar din politeţe. Werther privi în sus la tavanul îndepărtat.

— Ce mormânt minunat ar fi ăsta! spuse. Faci progrese în materie de imaginaţie, Cuconiţă Christia.

— Acesta e domeniul tău? întrebă Elric. Luna?

— O, nu, răspunse ea. Am făcut totul pentru ocazie.

— Ocazie?

— Pentru aventura ta, mai spuse femeia; apoi rămase tăcută.

Elric deveni grav.

— Acei demoni? Nu-ţi erau duşmani. Îţi aparţin!

— Aparţin? repetă Cuconiţa Christia; clătină din cap.

Elric se încruntă şi-şi împinse farfuria la o parte.

— Oricum, e cât se poate de sigur că sunt prizonierul tău.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe pe pardoseala albă.

— Nu mă trimiţi înapoi în planul meu?

— Te-ai întoarce aproape imediat, spuse Werther de Goethe. E numit Efectul Morphail. Şi dacă nu ajungi aici, ai să rămâi totuşi în propriul tău viitor. Face parte din natura Timpului.

— Astea-s prostii, replică Elric. Mi-am mai părăsit şi alteori propriul tărâm şi m-am întors - deşi, după cum se

ştie, memoria slăbeşte, ca şi cu visurile abia reamintite.

— Nici un om nu poate merge înapoi în Timp, spuse Ducele de Queens. Întreabă-l pe Brannart Morphail.

— E şi el tot un Domn al Haosului?

— Dacă vrei. E un coleg.

— Nu m-ar putea trimite înapoi în tărâmul meu? Pare o fiinţă inteligentă.

— Nu poate şi nici n-ar vrea, spuse Cuconiţa Christia. Nu ţi-au făcut plăcere experienţele trăite aici până acum?

— Plăcere? se miră Elric. Cuconiţă, cred... Ei bine, cele întâmplate azi nu sunt ceea ce noi, muritorii, am numi „plăcere”!

— Dar păreai că te distrezi, remarcă Ducele de Queens cu oarecare dezamăgire. Nu-i aşa, Werther?

— Erai mult mai bine dispus de-a lungul întregului episod, încuviinţă Ultimul Romantic. În special când te luptai cu demonii.

— Aşa cum se întâmplă cu mulţi călători în timp care suferă de anxietăţi, spuse Cuconiţa Christia, păreai să te relaxezi atunci când găseai ceva concret care să-ţi capteze atenţia...

Elric refuză să mai asculte. Asta era vorbăria dibace a Haosului, menită să-l amăgească şi să-i ia gândul de la principala sa grijă.

— Dacă v-am fost de vreun folos, începu, sunt, desigur...

— Nu-i tocmai recunoscător, se bosumflă Cuconiţa Christia.

Elric simţi nebunia furişându-i-se iarăşi pe-aproape. Făcu un efort să se calmeze.

— Mulţumesc pentru masă, cuconiţă. Acum, aş vrea să mă culc.

— Să te culci? păru ea încurcată. Oh! Desigur! Da. Un

dormitor?

— Dacă aveţi aşa ceva.

— Câte pofteşti.

Mişcă o piatră de pe unul din inelele ei. Pereţii părură să se retragă, pentru a dezvălui dormitor după dormitor, în toate stilurile posibile, cu pături de orice formă şi modă. Elric reuşi să se stăpânească. Se înclină, îi mulţumi, le spuse noapte bună celor doi lorzi şi se îndreptă spre cel mai apropiat pat.

În timp ce închidea uşa în urma sa, i se păru că-l aude pe Werther de Goethe spunând:

— Trebuie să-ncercăm să ne gândim la o distracţie mai reuşită pentru când se trezeşte.

CAPITOLUL XI

În care Una Persson e martoră a primului semn de dezintegrare a megafluxului

În Castelul Canaria, Lordul Jagged îşi desfăşura hărţile antice. Pusese să i le deseneze un astrolog năucit, în 1950. Făceau parte dintre numeroasele lui capricii. Pe moment, oricum, erau de un folos considerabil mai mare decât electronica lui Alvarez.

În timp ce lordul folosea un computer-brăţară pentru a-şi verifica cifrele, Una Persson privea afară pe fereastra Castelului Canaria şi se întreba cine inventase acel anume peisaj. Un soare verde cu oranj îşi aruncă lumina greţoasă peste turme de animale la păscut ce semănau, de la distanţă cel puţin, cu nici mai mult nici mai puţin decât nişte gigantice mâini omeneşti. În mijlocul scenei se înălţa un fel de edificiu în forma unui vast coif, vag grecesc în model. Dincolo de el se vedea o lună joasă şi cenuşie. Una întoarse capul.

— Trebuie să admit, spuse Lord Jagged, că nu înţelesesem gradul...

— Exact, confirmă ea.

— Să mă ierţi. O anumită cantitate de amnezie - euforie, poate? - te cuprinde întotdeauna în perioadele acelea foarte îndepărtate.

— Absolut.

Îşi ridică privirea din hărţi.

— Mai avem cel mult câteva ore.

Surâsul Unei era subţire, înclinarea din cap abia perceptibilă.

În timp ce ea profita la maximum de faptul că i-o spusese, Lord Jagged se încruntă, suci un inel de putere şi produse o pipă deja aprinsă pe care şi-o plasă gânditor în gură, scoţând-o însă aproape imediat.

— Asta nu-i Dunhill Mediu Standard.

Lăsă pipa deoparte.

Dinspre fereastră se auzi un bâzâit puternic. Scena de-afară se dezintegra ca şi cum s-ar fi topit pe sticlă. O lugubră lumină galbenă se răspândea pretutindeni, izvorâtă dintr-un apex auriu intens, ca formând o pâlnie.

— O ruptură, spuse Lord Jagged; glasul îi era tensionat; o cuprinse cu braţul pe după umeri. Niciodată n-am mai văzut ceva de mărimea asta.

Gonind spre ei de-a lungul pâlniei de lumină se ivi un întreg oraş de turle, foişoare şi minarete într-o gamă largă de culori pastelate. Era dispus pe o temelie în formă de farfurie având cu siguranţă mai multe mile circumferinţă.

Pentru o clipă oraşul păru să se retragă. Lumina aurie păli. Oraşul rămase, la o oarecare distanţă, unduind puţin ca pe nişte valuri blânde, la câteva mii de picioare deasupra pământului, cu luna cenuşie dedesubt.

— Asta e ceea ce numesc eu o distorsiune a megafluxului, spuse Una Persson pe acel ton nepotrivit de glumeţ adoptat de persoanele cumplit de înspăimântate.

— Recunosc perioada, spuse Jagged scoţând din robele sale un telescop. Imperiul celui de-Al Doilea Lumânărar, întemeiat mai cu seamă în Arcturus. După standardele lor, ăsta-i un cătun. La urma urmei, pe vremea aia nici Pământul nu era decât o grădină rurală.

Se retrăgea în academisme, propriul său răspuns în faţa fricii.

Una lungi gâtul.

— Ală nu-i un soi de vehicul mergând spre oraş? De pe lună - cerule, au şi pus ochii pe el! Or să-ncerce să bage toată şandramaua într-o menajerie?

Jagged beneficia de avantajul telescopului.

— Cred că nu, răspunse şi-i întinse şi ei instrumentul.

Privind prin acesta, Una văzu un car purpuriu cu negru tras de ceva părând a fi o formă de cai de bâlci zburători. În car, înarmaţi până-n dinţi cu lănci, arcuri, suliţe, spade, topoare, luceferi, ciomege şi aproape orice alt soi de arme de mână barbare, înzăuaţi în armuri quasi-mitologice, erau Werther de Goethe, Ducele de Queens şi Elric din Melniboné.

— Îl atacă! spuse Una cu voce pierită. Ce-o să se-ntâmple când se vor intersecta cele două grupuri?

— Trei grupuri, arătă Lordul. În câteva ore va fi şi mai greu să descâlcim toate astea.

— Şi dacă nu izbutim?

Jagged ridică din umeri.

— Putem foarte bine să ne facem cadou cel mai mare cutremur de Timp pe care l-a cunoscut vreodată universul.

— Exagerezi.

— De ce nu? Toţi ceilalţi o fac.

CAPITOLUL XII

Atacul citadelei cereşti

— Melniboné! Melniboné ! strigă albinosul în timp ce carul dădea ocol pe deasupra turlelor şi foişoarelor oraşului. Văzură sub ei feţe uluite. Maşinării ciudate erau târâte pe străzile înguste.

— Predaţi-vă! ceru Elric.

— Nu cred că ne pot înţelege, spuse Ducele de Queens. Ce mai achiziţie, ce ziceţi? Un oraş întreg din trecut!

Werther nu prea voise să se îmbarce pentru o aventură a cărei creaţie nu-i aparţinea, dar Elric, realizând că aici exista, în sfârşit o şansă de-a scăpa, fusese nerăbdător să înceapă. Ducele de Queens îl ajutase producând într-o clipă costume, arme, mijloace de transport. În câteva minute de la apariţia oraşului, cei trei erau pe drum.

De ce dorea Elric să atace oraşul, Werther nu-şi putea da exact seama, doar dacă n-o fi fost vreun test de-al melnibonéeanului pentru a vedea dacă tovarăşii săi îi erau cu adevărat aliaţi sau doar se prefăceau că-i acordă prietenia. Werther învăţa considerabil de la Elric, mult mai mult decât îl învăţase vreodată Mongrove, ale cărui idei asupra supliciilor erau doar marginal mai puţin speculative decât cele ale lui Werther.

O rază albastră, largă şi plată, ţâşni dinspre oraş. Pârli o roată a carului.

— Ha! Folosesc arme vrăjitoreşti, spuse Elric. Ei, prieteni.

Ia să vă văd opunându-le propria voastră putere.

Werther imită cu docilitate raza albastră şi o trimise înapoi din buricele degetelor, retezând vârfurile mai multor turnuri. Ducele de Queens eliberă în mod tipic câte o rază diferit colorată din toate cele zece degete întinse şi sfredeli o gaură prin toată baza oraşului astfel încât putură vedea câmpiile de dedesubt.

Fu încântat de efectul obţinut.

— Aceasta e puterea Haosului! strigă Elric, simţindu-se pătruns de o desfătare familiară în timp ce sângele bătrânului Melniboné i se aprindea în trup. Predaţi-vă!

— De ce vrei să se predea? întrebă Ducele de Queens cu oarecare dezamăgire.

— Oraşul lor are, evident, puterea de-a zbura prin dimensiuni. Dacă-i devin stăpân l-aş putea sili să se întoarcă în propriul meu plan, spuse Elric cu chibzuinţă.

— Efectul Morphail... începu Werther, dar îşi dădu seama că strică spiritul jocului. Scuzaţi.

Raza albastră apăru iar, dar pârâi şi se stinse înainte să-i ajungă.

— Şi-au pierdut puterea! exclamă Elric. Vrăjitoria noastră îi învinge, domnii mei! Să aterizăm şi să le cerem să ne onoreze ca noi cârmuitori.

Cu un oftat, Werther ordonă carului să se aşeze în piaţa cea mai întinsă. Aşteptară acolo până ce câţiva dintre cetăţeni începură să sosească, prudenţi şi furioşi, dar vizibil fără chef să se mai opună.

Elric li se adresă:

— A fost necesar să vă atacăm şi să vă cucerim, căci trebuie să mă-ntorc pe propriul meu tărâm, pentru a-mi împlini acolo măreţul destin. Dacă mă duceţi în Melniboné n-am să vă mai cer nimic altceva.

— Unul dintre noi ar trebui totuşi să ia o pilulă traductoare, interveni Werther. Oamenii aceştia probabil habar n-au unde se află.

O bâlbâială neînţeleasă răsună dinspre cetăţeni. Elric se încruntă.

— Nu înţeleg înaltul Grai. Am să-ncerc Limba Comună.

Vorbi într-un limbaj din care nu pricepură nimic nici Werther, nici Ducele de Queens şi nici cetăţenii aşezării.

Începu să dea semne de nemulţumire. O scoase pe Stormbringer.

— Pe Spada Neagră, aflaţi că sunt Elric, ultimul din neamul regal al Melniboné-ului! Nu-i nimeni aici care să înţeleagă înaltul Grai?

Atunci, din mulţime se desprinse un individ cu mult mai înalt decât restul.

Era îmbrăcat în robe de un albastru închis şi cel mai adânc carmin, iar chipul îi era trufaş, frumos şi plin de răutate.

— Eu vorbesc înaltul Grai, spuse.

Werther şi Ducele de Queens rămaseră perplecşi. Omul nu era nici unul dintre cunoscuţii lor.

— Eşti conducătorul acestui oraş? arătă Elric în jur.

— Mă poţi numi astfel, dacă doreşti.

— Numele dumitale...?

— Sunt cunoscut sub multe nume. Iar tu mă ştii, Elric din Melniboné, căci îţi sunt stăpân şi prieten.

— Ah, spuse Elric coborând spadă, aceasta e cea mai mare înşelăciune din toate. Sunt un prost.

— Doar un muritor, spuse noul sosit, cu voce blândă, amuzată şi plină de subtilă aroganţă. Aceştia sunt renegaţii care te-au ajutat?

— Renegaţi? făcu Werther. Da' dumneata cine eşti,

domnule?

— Ar trebui să mă cunoaşteţi, domnilor potlogari. Ajutaţi un muritor şi vă sfidaţi fraţii din Haos.

— Ai? se miră Ducele de Queens. N-am nici un frate.

Străinul îl ignoră.

— Semizei care au crezut că ajutându-l pe-acest muritor ar putea ameninţa puterea MaiMarilor.

— Va să zică, m-aţi ajutat împotriva alor voştri! spuse Elric. O, prieteni!

— Şi vor fi pedepsiţi!

— Regretăm stricăciunile aduse oraşului, începu Werther. La urma urmei, n-aţi fost invitaţi...

Ducele de Queens râdea.

— Cine eşti? Ce travesti e ăsta?

— Aflaţi-mă ca stăpân al vostru, spuse străinul, cu ochii arzându-i într-un miriad de flăcări. Aflaţi-mă drept Arioch, Duce al Infernului!

— Arioch! se simţi Elric năpădit de-o stranie bucurie. Arioch! Te-am chemat şi n-am primit nici un răspuns!

— Nu mă aflam pe acest Tărâm, răspunse Ducele Infernului. Am fost nevoit să lipsesc. Şi în absenţa mea, nebunii s-au gândit să îmi ia locul.

— Chiar nu pot urmări toate astea, spuse Ducele de Queens, punându-şi deoparte ciomagul. Trebuie să mărturisesc că m-am cam plictisit, domnule. Dacă vreţi să mă scuzaţi...

— N-ai să-mi scapi, ridică Arioch o mână molatecă, iar Ducele de Queens fu împietrit pe loc, incapabil să-şi mişte altceva decât ochii.

— Vă amestecaţi, domnule, într-o perfectă...

Werther fu la rândul său lovit de paralizie şi muţenie.

Elric însă refuză să se piardă cu firea.

— Duce Arioch, ţi-am dat sânge şi suflete. Îmi datorezi...

— Nu-ţi datorez nimic, Elric din Melniboné. Nimic ce nu aleg eu să datorez. Eşti sclavul meu...

— Nu, spuse Elric. Eu te slujesc. Sunt datorii vechi. Tu însă nu mă poţi stăpâni, Duce Arioch, căci am înlăuntrul meu o putere de care te temi. E puterea propriei mele mortalităţi.

Ducele Infernului ridică din umeri.

— Ai să rămâi pe Tărâmul Haosului în veci. Mortalitatea ta nu-ţi va fi de mare folos aici.

— Ai nevoie de mine în propriul meu Tărâm, pentru a-ţi fi mijlocitor. Şi asta o ştiu, Duce Arioch.

Chipeşul cap se înclină cu o câtime ca şi cum Arioch ar fi cugetat la cele auzite. Frumoasele buze surâseră.

— Drept e, Elric. E adevărat că am nevoie de tine ca să-mi înfăptuieşti poruncile. Pentru moment, Domnilor Haosului le e cu neputinţă să se amestece direct în lumea muritorilor, căci ne-am ameninţa propria existenţă. Rata entropiei ar creşte dincolo chiar şi de puterea noastră de-a o controla. Încă nu a sosit ziua când Legea şi Haosul să decidă deznodământul o dată pentru totdeauna. Dar va veni cât de curând pentru tine, Elric.

— Iar spada îmi va sta în slujba ta, Duce Arioch.

— Aşa să fie, Elric?

Elric fu surprins de acest ton îndoit. Dintotdeauna slujise Haosului, aşa cum făcuseră şi strămoşii săi.

— De ce m-aş întoarce împotriva ta? Legea nu oferă nici o ispită pentru unul de felul lui Elric din Melniboné.

Ducele Infernului rămase tăcut.

— Şi mai e şi învoiala, adăugă Elric. Du-mă înapoi în Tărâmul meu, Duce Arioch, astfel încât să mi-o pot onora.

Arioch oftă.

— Nu ştiu ce să zic.
— Ţi-o cer! spuse cu îndrăzneală albinosul.
— Oho! făcu amuzat Arioch. Ei bine, muritorule, îţi voi răsplăti curajul şi-am să-ţi pedepsesc insolenţa. Răsplata va fi aceea că ai să te-ntorci acolo de unde ai venit, înainte de-a fi cerut ajutorul Haosului în bătălia cu vrăjitorul acela patetic. Pedeapsa e de a-ţi aminti fiecare incident petrecut de atunci - dar numai în visuri. Vei fi bântuit de această enigmă pentru tot restul vieţii - şi nici o clipă n-ai să fii în stare să exprimi ceea ce te nedumereşte.
Elric zâmbi.
— Sunt deja muncit de-un astfel de blestem, stăpâne.
— Fie şi-aşa, hotărârea mea e luată.
— O, primesc, spuse albinosul, şi-şi vârî spada Stormbringer în teacă.
— Atunci vino cu mine, îl chemă Arioch, Duce al Infernului.
Şi lunecă înainte, îl luă pe Elric de braţ şi amândoi se înălţară sus în cer, plutind peste scene distorsionate, lumi-de-vis pe jumătate formate, capricii ale Domnilor Haosului, până ce ajunseră la o stâncă gigantică cioplită în formă de ţeastă. Şi printr-unul din găvanele ochilor îl purtă Ducele Arioch pe Elric din Melniboné.
Şi-n jos de stranii coridoare care şopteau înfăţişând tot soiul de comori. Şi-n sus către un peisaj, un deşert în care creşteau mulţime de plante ciudate, în timp ce deasupra putea fi văzut un ţinut de zăpadă şi munţi, la fel de nelumesc. Iar din robele sale, Arioch, Duce al Infernului, scoase la iveală o baghetă şi-l pofti pe Elric să se ţină de ea, care era fierbinte la atingere şi scânteia, şi-şi aşeză propria mână subţire la celălalt capăt, şi murmură vorbe pe care Elric nu le putea înţelege şi împreună începură să se

ştergă din peisaj, în întunericul de iad unde mulţi ochi îi acuzau, spre-o insulă pe-o mare cenuşie şi bântuită de furtună; o insulă înţesată cu distrugere şi cu morţi.

Apoi Arioch, Duce al Infernului, râse puţin şi dispăru, lăsându-l pe Prinţul din Melniboné rostogolit printre cadavre şi ruine în timp ce ploaia grea bătea cu furie asupra lui.

Iar în teaca de pe şoldul lui Elric, Stormbringer zvâcni şi mai murmură o dată.

Werther de Goethe şi Ducele de Queens clipiră din ochi şi descoperiră că-şi puteau roti capetele. Stăteau într-o încăpere spaţioasă şi plăcută, plină de hărţi şi instrumente străvechi. Cuconiţa Christia era şi ea acolo.

CAPITOLUL XIII

În care are loc o mică petrecere la Sfârşitul Timpului

Una Persson zâmbea, privind cum se şterge de pe cer lumina aurie. Oraşul dispăruse, fără a fi avut mare lucru de suferit de pe urma experienţei. Reuşise să-şi salveze cei doi prieteni fără prea mare tevatură, căci cetăţenii erau încă stupefiaţi de ceea ce li se întâmplase. Datorită distorsiunii megafluxului, Efectul Morphail nu avea să se manifeste. Niciodată n-aveau orăşenii să înţeleagă unde fuseseră sau ce se petrecuse de fapt.

— Cine-o mai fi fost şi tipul ăla care-a apărut la urmă? întrebă Ducele de Queens. Vreun prieten de-al dumitale, Mrs. Persson? Nu s-a comportat tocmai sportiv, zău că nu.

— Oh, n-aş fi de-aceeaşi părere. Mai curând l-ai putea numi sportivul absolut. De fapt, ne cunoaştem...

— Nu cumva era Jagged deghizat? întrebă Cuconiţa Christia, care nu prea ştia ce se-ntâmplase. Asta-i castelul lui Jagged - dar unde e Jagged?

— Ştii bine cât de misterios e, răspunse Una. S-a nimerit să fiu aici când am văzut că Werther şi Ducele aveau necazuri în oraş şi-am fost în stare să le vin în ajutor.

Werther se încruntă (o copie foarte reuşită a încruntăturii lui însuşi Elric).

— Ei bine, asta nu mă mulţumeşte cine ştie ce.

— A fost o aventură drăguţă, cât a durat, trebuie să

recunoşti, spuse Ducele de Queens.

— N-avea menirea să fie drăguţă, replică Werther. Semnificativă trebuia să fie.

Lordul Jagged intră în odaie. Purta obişnuitele sale robe galbene.

— Ce plăcere! exclamă. Când aţi venit toţi?

— Eu sunt aici de-un timp, explică Mrs. Persson, dar Werther şi Ducele de Queens...

— Tocmai am picat, preciză Ducele. Sper că nu deranjăm. Doar că am o mică belea, iar Mrs. Persson a fost atât de bună...

— Întotdeauna încântat, spuse nesincerul Lord. Ce-aţi zice să-mi vedeţi noua...

— Eu sunt în drum spre casă, se grăbi Ducele de Queens. M-am oprit doar o clipă. Mrs. Persson o să-ţi explice.

— Şi eu, adăugă bănuitor Werther, sunt în drum spre casă.

— Foarte bine. La revedere.

Werther convocă un aerocar, o imagine sobră a morţii, în zdrenţe şi cu o coasă, care-i culese pe toţi trei în mână şi-i purtă spre un orizont tragic.

Abia după câteva zile, când îl vizită pe Mongrove pentru a-i povesti aventurile recente şi a-i cere sfatul prietenesc, Werther realiză că încă mai vorbea înaltul Grai Melnibonéean. Un anume gând continuă să-l sâcâie încă multă vreme după aceea. Era în legătură cu Lordul Jagged, dar nu-şi putea da tocmai bine seama despre ce era vorba.

După acest incident, la Sfârşitul Timpului nu s-a mai produs nici o disjuncţie, până la începerea poveştii privitoare la Jherek Carnelian şi Missa Amelia Underwood.

CAPITOLUL XIV

În care Elric de Melniboné îşi revine dintr-o gamă variată de farmece şi ia hotărârea să se înapoieze în Oraşul ce Visează

Pe Elric îl trezi ploaia ce-i scălda faţa. Privi obosit în jur. La stânga şi la dreapta nu erau decât trupurile mutilate ale morţilor, Krettii-ii şi marinarii filkharieni nimiciţi în bătălia sa cu semi-bruta care câştigase cumva atâta putere vrăjitorească. Îşi scutură părul alb ca laptele şi ridică ochii purpurii spre cerul cenuşiu, în fierbere.

Se părea că Arioch îl ajutase, la urma urmei. Vrăjitorul era distrus, iar el, Elric, rămăsese în viaţă. Îşi aminti tonul dulce, zeflemitor, al patronului său demon. Ton familiar, şi totuşi nu-şi putea aduce aminte care-i fuseseră cuvintele.

Se târî peste cadavre şi rătăci prin văioage spre nava filkhariană pe care încă se mai găsea o parte din echipaj. Erau, de-acum, nerăbdători s-o pornească iarăşi pe mare, mai curând decât să înfrunte şi alte grozăvii pe Insula Vrăjitorului.

Elric era hotărât s-o vadă pe Cymoril, pe care o iubea, să-şi recâştige tronul de la Yyrkoon, vărul său...

CAPITOLUL XV

În care are loc o scurtă întrunire la Centrul Temporal

Cu manuscrisul destul de periculosului volum de memorii ale Colonelului Pyat pus din nou la adăpost în servietă, Una Persson decise că e momentul potrivit să bage un ochi la Centrul Temporal. Alvarez trebuia să fie din nou de serviciu, iar instrumentele sale înregistrau cu siguranţă orice dezechilibre minore rezultate din episodul privindu-l pe cătrănitul albinos.

Alvarez nu era singur. Lordul Jagged se afla acolo, într-o jachetă mizeră de Norfolk şi fumând o pipă rablagită din lemn de iarbă neagră. Era evident că se recrease în Anglia victoriană. O întâmpină pe Una cu plăcere.

Alvarez îşi rulă echipamentul prin toate funcţiile.

— Lins-prelins, spuse. N-a mai arătat atât de bine de nu mai ştiu când. Dumitale trebuie să-ţi mulţumim pentru asta, Mrs. P.

Una se arătă modestă.

— Categoric, nu. Jagged a făcut totul. Travestiul tău a fost minunat, Jagged. Cum ai reuşit să-l imiţi atât de minuţios pe personajul acela? L-ai convins pe Elric. Chiar a crezut că erai ce-o fi fost ăla... un Duce al Haosului?

Jagged făcu un gest modest cu mâna.

— Vreau să spun, continuă Una, că păreai aproape să *fii*

băiatul ăla… „Arioch”…

Dar Lord Jagged pufăi doar din pipă şi afişă zâmbetul său superior şi tainic.

CUPRINS